

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

בפני כבוד השופט סארי ג'יוסי

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד מירב בר, פרקליטות מחוז חיפה

נגד

הנאשם

ב' ב'

ע"י ב"כ עוה"ד עלאא סלימאן

הכרעת דין

1. ראשיתו של תיק זה בוויכוח בין בני-זוג – הנאשם מצד אחד והמתלוננת מן הצד השני - ואחריתו בדקירת המתלוננת בסכין, בה אחז הנאשם.

לגרסת הנאשם עומדות לו הגנת הכורח או הצידוק או ההגנה-העצמית או היעדר כוונה לפגוע במתלוננת, הואיל וחשש מהתנהגותה האלימה של המתלוננת, עת נטלה היא מנורת-לילה מסלון הבית ורצה לעברו על-מנת לפגוע בו.

המאשימה, מנגד, אינה סבורה כך, ולפיכך הגישה ביום 15.01.2020, בעקבות האירוע האמור כתב-אישום נגד הנאשם.

כתב-האישום

2. כאמור כבר לעיל, בעקבות האירוע, הוגש נגד הנאשם כתב-אישום, המייחס לו חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) + (1א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין, וכן איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. על-פי העובדות כתב-האישום, בזמנים הרלוונטיים לכתב-האישום היה הנאשם נשוי לע' (כך במקור) (להלן: "המתלוננת"), והשניים התגוררו תחת קורת גג אחת עם בתם התינוקת, ילידת 2019 (להלן: "התינוקת"), ב-----.

בתאריך 28.12.2019 לפנות בוקר, שבו הנאשם והמתלוננת מבילוי במועדון, במהלכו שתו אלכוהול, אל בית אימו של הנאשם ביישוב ---- (להלן: "הבית"), ופנו לישון בסלון הבית.

סמוך לשעה 6 לפנות בוקר, בעת שהאכילה המתלוננת את התינוקת בפינת-האוכל בבית, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, במהלכו צעקו בני-הזוג זה על זו (להלן: "הוויכוח"). במהלך הוויכוח, איים הנאשם על המתלוננת באומרו, כי יקום ויכה אותה, והמתלוננת אמרה לו ש"יקום".

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

עקב הוויכוח, התעוררה אימו של הנאשם (להלן: "האם"), וביקשה מן הנאשם ומן המתלוננת לחדול.

במהלך הוויכוח סטר הנאשם למתלוננת על פניה, בעת שהחזיקה את התינוקת, וכן שפך עליה מים מתוך כוס שהחזיק בידו. בתגובה לכך, הניחה המתלוננת את התינוקת במיטתה, נטלה מן המזנון המצוי בסלון מנורת-שולחן (להלן: "המנורה"), והתקדמה לעברו של הנאשם, תוך שהיא מניפה את המנורה על-מנת להכותו.

משקרבה אליו המתלוננת, דקר אותה הנאשם בבטנה, באמצעות סכין מטבח (להלן: "סכין"), דקירה עמוקה (להלן: "הדקירה"). כתוצאה מכך, החלה המתלוננת לדמם מבטנה. אחיו של הנאשם הזמין אמבולנס, והמתלוננת פונתה אל "המרכז הרפואי -----".

כתוצאה מן הדקירה, נגרמו למתלוננת פצע דקירה בבטן שמאלית עליונה, חתך בשורש של מזוקולון, חתכים בקולון רוחבי וחתך בתריסריין. המתלוננת אושפזה למשך 7 ימים, ונותחה בניתוח מסוג לפרוטומיה ובתפירת החתכים.

תשובת הנאשם לאישום

4. ביום 26.03.2021 הוגשה תשובתו של הנאשם לכתב-האישום בכתב והוכתרה כ"כפירה מפורטת מטעם הנאשם".

לטענת הנאשם, הוא והמתלוננת בילו במועדון עם חברים, אשר אינם מצויים ברשימת עדי התביעה. המתלוננת, כך אליבא דנאשם, בהיותה במצב של שכרות נוכח צריכת כמות רבה של אלכוהול, ניהלה וויכוח עם מספר בחורות, ואף הייתה מעורבת באירוע אלים בו קיבלה סטירה מאחת מן הבחורות שהיו במועדון. בעקבות האירוע האמור, כך נטען, הייתה המתלוננת נסערת כל הלילה והתנהגה באופן מתלהם, גם עת הגיעו בני-הזוג לבית לפנות בוקר.

הנאשם טען, כי הוויכוח המתואר בכתב-האישום החל עת התעורר הנאשם למשמע קולות בכיה של התינוקת, בעוד המתלוננת ירדה מן הקומה השנייה בבית. כאשר ניסה הנאשם, כך נטען, לברר את פשר בכיה של התינוקת, החלה המתלוננת לצעוק בקול-רם.

משלא הצליח הנאשם להרגיע את המתלוננת, הוא קם לשתות מים, ואימו ביקשה מבני-הזוג לחזור לביתם. נטען, כי הנאשם נפגע מן האמירה ושפך מים מן הברז שהיו בכוס לעבר המתלוננת, אשר ככל הנראה אף לא פגעו בה.

עוד נטען, כי הנאשם לא איים על המתלוננת שיקום ויכה אותה, וכי המתלוננת ישבה על הכיסא בפינת-האוכל וצעקה לעברו בקול-רם מאוד, בעודה, ככל הנראה, מצויה עדיין תחת השפעת האלכוהול והאירוע במועדון.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

כמו-כן טען הנאשם, כי לא סטר למתלוננת על פניה, וכי שפך לעברה מים מתוך כוס בה החזיק. המתלוננת, כך נטען, סיימה להאכיל את התינוקת, הניחה אותה במיטה, ואז הבחינה במנורה המונחת בסלון, ניגשה אליה, נטלה אותה ורצה לעברו על-מנת לזרוק עליו את המנורה.

המתלוננת עשתה צעדים רבים עד אשר הגיעה לנאשם, אשר ניסה להתגונן תוך הפעלת שיקול-דעת. הנאשם, שחשש מהתנהגותה האלימה של המתלוננת, כך נטען, אחז בידו סכין מן המטבח על-מנת להתגונן, אך מיד, כאשר הסתובב, נצמדה המתלוננת אליו, נפגעה מן הסכין, והמנורה נפלה מידה.

הנאשם הדגיש, כי הוא החל לטפל במתלוננת ולסייע לה מיד. הואיל ומדובר באשתו, ומתוך תחושת הדאגה כלפיה, כך נטען, נמנע הנאשם מלהתלונן נגדה.

נוכח כל האמור לעיל, טען הנאשם, כי עומדות לו הגנת הכורח או הצידוק או ההגנה-העצמית או היעדר כוונה לפגוע במתלוננת.

פרשת התביעה

5. מעובדות כתב-האישום עולה, כי לאירוע הייתה עדה גם אימו של הנאשם, גב' א' ב'. אחיו של הנאשם, מר ש' ב', הגיע לאחר הדקירה, והזמין ניידת אמבולנס.

עדת תביעה מס' 1 – ע', המתלוננת

6. מעדותה של המתלוננת, ביום 24.06.2020 עולה, כי בערב לפני קרות הדקירה, יצאו היא והנאשם למועדון, וצרכו אלכוהול. במהלך שהותם במועדון, התגלע ויכוח בין המתלוננת לבין בחורה אחרת במועדון, במסגרתו הוצאו כל הצדדים על-ידי מאבטחים מחוץ למועדון, אולם בסופו של יום, הם הורשו לחזור למועדון. בסיום הביילוי במועדון, כך אליבא דמתלוננת, חזרו בני-הזוג לביתה של אימו של הנאשם, שם בילו את סוף-השבוע, והלכו לישון.

בהמשך, כך נטען, הואיל והתינוקת המשותפת של בני-הזוג התעוררה, ניגשה המתלוננת להאכיל אותה, ובמקביל המשיכו בני-הזוג בוויכוח, שהחל בינם ערב קודם, גם בשל תחושתה של המתלוננת, כי הנאשם לא הגן עליה באירוע שקרה במועדון.

המתלוננת הדגישה, כי הגם שהיא זוכרת שהנאשם סטר לה בעת שהאכילה את התינוקת בפנית-האוכל, וכך העידה בחקירתה במשטרה, היא אינה יכולה לומר בוודאות, כי גרסת

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

הנאשם, לפיה הוא שפך עליה מים אינה נכונה, הואיל והיא אינה זוכרת בבירור, בעטיה של השפעתן של כ-4 כוסות אלכוהול, ששתתה במועדון.

עוד טענה המתלוננת, כי במהלך הוויכוח בבית, אשר כאמור כבר החל לילה קודם במועדון, קיללו היא והנאשם זה את זה. במענה לשאלת ב"כ הנאשם, אמרה המתלוננת, כי הגם שבמהלך הוויכוחים הרבים שלה ושל הנאשם מרבים הם לקלל אחד את השני, ולאיים זה על זה, במקרה מושא כתב-האישום, היא אינה זוכרת, כי הנאשם איים עליה.

המתלוננת טענה, כי לאחר שסיימה להאכיל את התינוקת והניחה אותה במיטתה, ונוכח כעסה על הנאשם, אחזה היא במנורה, שגודלה כ-40 ס"מ, והתקרבה אליו על-מנת לפגוע בו. המתלוננת הדגישה מספר פעמים, כי היא אינה יודעת לומר בוודאות, האם היא הצליחה לפגוע בו, וזאת למרות שבהודעות שמסרה המתלוננת במשטרה, היא טענה, כי היא לא פגעה בנאשם.

במענה לשאלותיו של ב"כ הנאשם, אמרה המתלוננת, כי למרות שכעסה על התנהגותו של הנאשם, סיימה היא להאכיל את התינוקת והניחה אותה במיטה. רק אז, כך העידה המתלוננת, מספר דקות, לאחר הסטירה או שפיכת-המים עליה, בעת שהנאשם עמד במטבח עם הגב אליה, היא נטלה את המנורה על-מנת להכות את הנאשם בראשו, ופסעה לעברו לשם כך בצעדים מהירים.

המתלוננת הדגישה בעדותה, כי כאשר היא הגיעה לנאשם, צידו השמאלי היה מופנה אליה, והוסיפה, כי הנאשם ראה אותה מתקרבת עם המנורה שהניפה מעלה, אולם לא זכרה מה קרה עת הגיעה אליו. המתלוננת לא ידעה לומר בוודאות האם נפגע הנאשם מן המנורה או שמא אימו של הנאשם הצליחה לקחת ממנה את המנורה, ומכל מקום טענה, כי המנורה לא נפלה מידה.

עוד הודגש בעדות, כי הדקירה קרתה הואיל והמתלוננת הייתה קרובה לנאשם, ולא מכיוון שהנאשם פסע לקראתה, ולמעשה התזוזה היחידה של הנאשם, כך אליבא דמתלוננת, הייתה עת הוא הסתובב אליה.

המתלוננת אף לא זכרה במדויק את הדקירה, הואיל והיא לא הרגישה בה מיד, אלא רק כעבור כחצי דקה, עת שמה-לב, כי קשה לה לנשום, ואז החלה להרגיש כאבים, הרימה את חולצתה, וראתה את פצע הדקירה בצידה השמאלי של הבטן העליונה.

לטענתה, רק כאשר הרימה את החולצה, הבחינו גם הנאשם וגם אימו בפצע הדקירה, והנאשם אמר, כלשונה של המתלוננת: **"מה, מה עשיתי, מה עשיתי"**, ומיד נפל על הרצפה. אימו של הנאשם, כך תואר, סגרה את הפצע, ו-ש', אחיו של הנאשם, הזמין ניידת אמבולנס, ובהמשך, הגיעה המתלוננת לבית-החולים, ושם נותחה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

בהמשך העדות, תיארה המתלוננת, כי האירוע התרחש בקומה הראשונה בבית, באזור פינת-האוכל והסלון, עת עמד הנאשם במטבח הבית בין המקרר לבין ארון המטבח, ומול הכיור. המתלוננת לא זכרה לומר מהיכן נטלה את המנורה, והעידה, כי אימו של הנאשם עמדה בצד בינה לבין הנאשם, אולם לא זכרה במדויק כיצד פעלה האם באותה עת.

המתלוננת העידה, כי אינה יודעת בוודאות מדוע טענה, כאשר הגיעה לבית-החולים, כי פציעתה נגרמה בשל נפילה על חפץ חד, אולם סברה, כי הדבר נבע מחששותיה לגבי העתיד. המתלוננת הדגישה, כי לא עשתה זאת בשל חשש שהיא עלולה להיעצר. לצד זאת, הוסיפה, כי הסיבות בעטיין סיפרה בהמשך את האמת אודות המקרה נבעו הן מן הלחץ שהופעל עליה מקרוביה, והן בשל כעסה על הנאשם.

המתלוננת הדגישה בעדותה, כי הגם שהיא עומדת מאחורי עדותה במשטרה, היא מאמינה בכל ליבה, כי הנאשם לא תכנן לדקור אותה, ולא עשה זאת בכוונה, אלא מדובר בסיטואציה אליה נקלעו היא והנאשם, והדגישה מספר פעמים בעדות, כי היא אינה מפחדת מן הנאשם.

במהלך העדות נשמעו הקלטות של שיחות שהתקיימו בין המתלוננת לבין אנשים נוספים, לרבות, חברות, בני-משפחה, אימו של הנאשם, ועוד.

במענה לשאלותיו של ב"כ הנאשם, אמרה המתלוננת, כי היא עדיין בתקופת שיקום לאחר הניתוח ואינה עובדת, כי התינוקת נמצאת עימה, וכי היא עדיין מצויה בקשר עם הנאשם.

בהמשך, העידה, כי עד אשר עברה להתגורר יחד עם הנאשם, התגוררה עם סבתה, גב' -----, עימה ידעו היחסים עליות ומורדות. לצד זאת, הדגישה המתלוננת, כי טענותיה של סבתה, בדבר אלימות שהפעילה נגדה המתלוננת, אינם נכונים, וכי סבתה נהגה להגיש תלונות ובקשות לצווי-הרחקה נגד רבים מבני-משפחתה, ולאחר מכן ביטלה את כולם.

במהלך העדות, ובשים-לב לכיוון החקירה ולהתנגדות ב"כ המאשימה החלטתי, כי "אני מקבל את ההתנגדות. לא שוכנעתי כי השאלות האלה, המועלות כעת ומופנות לעדה ביחס למספר הבקשות לצווי ההגנה שהגישה סבתה כנגדה, רלוונטי לענייננו ובוודאי אינן יכולות לקדם את הגנתו הנטענת של הנאשם. לגבי מה שסבר הנאשם, תישמע עדות הנאשם ועל כך הוא יספר באריכות ככל שירצה בכך במהלך עדותו".

לטענת המתלוננת, לנאשם קיימת בעיית שתיית אלכוהול, ובעבר ניסה לעבור תהליך של גמילה מן האלכוהול, אולם כל הניסיונות עלו בתוהו. מרבית מן המריבות של המתלוננת עם הנאשם, כך נטען, היו בעטייה של בעיה זו והצורך של הנאשם לצרוך אלכוהול.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

בסוף העדות, ציינה המתלוננת, כי היא אינה מבקשת להעניש את הנאשם, אלא לשקמו, ומוכנה ללכת יחד עימו לטיפול בכעסים.

7. ההתכתבויות בין המתלוננת לבין חברותיה מ' ו- א', ואימו של הנאשם, גב' א' ב', הוגשו לבית המשפט וסומנו כמוצג מ/1.

8. מסמכים ותעודות רפואיות סומנו כמוצג מ/2, ולפיהם הובאה המתלוננת למרכז הרפואי ---- ביום 28.12.2019 עם דקירה בבטן שמאלית עליונה, ללא דימום, הוחלט לבצע ניתוח לפרוסקופיה דחוף. במהלך הניתוח נמצאו שני פצעים בקולון רוחבי ופצע בתריסריון, ובשל הממצאים נמשך הניתוח בלפרוטומיה, ובוצעו תפרים לפצעים האמורים. הניתוח עבר ללא סיבוכים, וסגירת העור נעשתה באמצעות סיכות.

9. תקליטור השחזור של המתלוננת בתחנת המשטרה, מיום 06.01.2020 סומן כמוצג מ/3. הואיל וצפייה בשחזורים השונים העלתה, כי הם אינם תקינים, העבירה ב"כ המאשימה ללשכת, לאחר שאפשרתי לב"כ הנאשם ליתן את תגובתו לכך, תקליטורים חלופיים, ואזי צפיתי בשחזור של המתלוננת.

עדת תביעה מס' 2 – גב' א' ב', אימו של הנאשם

10. בעדותה של האם מיום 16.07.2020 נטען, כי המתלוננת והנאשם הגיעו לשהות בביתה במהלך סוף-השבוע, בו אירע המקרה מושא כתב-האישום. בערב יצאו בני-הזוג לבילוי וחזרו לבית בסמוך לשעה 04:30 לפנות בוקר, עת ברור היה לעדה, כי הם צרכו אלכוהול.

עוד נטען בעדות, כי לאחר ששמעה שהמתלוננת אמרה לנאשם " **קום בוא נראה אותך גבר,** **קום אתה רק מדבר**", החליטה לרדת לקומה הראשונה בבית, שם שהו בני-הזוג. לטענתה, באותה עת ישבה המתלוננת ליד שולחן האוכל בפינת-האוכל והאכילה את התינוקת, ולאחר שהנאשם אמר, כי אינו יכול עוד עם התנהגותה של המתלוננת, לאחר שהיא צעקה ללא הרף, הוא אחז לה את הראש ואמר לה "תשתקי, את כל פעם באה לפה ועושה סקנדלים".

עוד ובנוסף נטען, כי האם אחזה בנאשם והורתה לו לא לגעת במתלוננת, שהמשיכה להאכיל את התינוקת. בהמשך, כך נטען, הלך הנאשם למטבח הוציא לחמנייה מארון הפלסטיק ומזג לעצמו מים בכוס חד-פעמית. משהמתלוננת לא חדלה מצעקותיה, ניגש הנאשם אליה ושפך לה מים על הפנים, תוך שהוא אומר לה להפסיק לצעוק ולהירגע.

בהמשך, אליבא דאימו של הנאשם, המתלוננת ישבה עוד דקה, ואז היא קמה, הניחה את התינוקת במיטה, ונטלה מן המזנון, אשר מצוי ליד מיטתה של התינוקת מנורה משיש, צעדה לקראת הנאשם, וחבטה בצד שמאל של ראשו עם המנורה האמורה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

לפתע, כך על-פי גרסת האם, בעודה עם הגב אל הנאשם, נעצרה המתלוננת ושרר שקט, ואז אמר הנאשם, כי הוא דקר את המתלוננת, התחיל לרוץ ולצרוח, וביקש את סליחתה של המתלוננת. בד-בבד נטלה האם מגבת, ולחצה למתלוננת במקום פצע הדקירה, והוזמנה ניידת אמבולנס.

בהמשך, הדגישה האם, כי בעת האירוע עמדה היא בין המתלוננת לבין הנאשם, באופן שהיא עמדה מול המתלוננת, אשר התקרבה עם המנורה בידה, ועם הגב כלפי הנאשם, אשר היה במטבח, עת הטיחה המתלוננת את המנורה בראשו ושבירה אותה. לטענת האם, אין זה אירוע האלימות הראשון שהייתה עדה לו, הואיל והמתלוננת היא אדם אלים. בעדותה, ציינה האם, כי היא שטפה את הסכין לאחר האירוע, החזירה אותה למקומה, ולא מסרה אותה מיד למשטרה, כי אם רק מספר ימים מאוחר יותר, ואף טענה, כי כלל לא ראתה מאיזו סכין נדקרה המתלוננת, הואיל והיא הייתה עם גבה אל הנאשם.

אדגיש, כי במהלך עדותה של האם, היא הוכרזה כעדה עוינת, והתרתי את חקירתה הראשית כחקירה נגדית, הואיל וטענה, כי לא מסרה הודעה במשטרה.

מן העדות עולה, כי כאשר נחקרה האם בסמוך למועד האירוע על-ידי משטרת ישראל, העידה, כי היא כלל לא הייתה עדה לדקירה, הואיל והיא שהתה בחדר עם נכדתה. רק כעבור מספר ימים החליטה האם לשתף פעולה עם חוקרי המשטרה ומסרה לידיהם את המנורה ואת הסכין.

עוד טענה האם במהלך העדות, כי המתלוננת התקרבה עם המנורה אל הנאשם במלוא כוחה, וחבטה בראשו. כתוצאה מחבטה זו נגרמה לנאשם, כך אליבא דאימו, נפחות במקום החבטה, אולם לא היא ולא הנאשם דיווחו על הפציעה לאנשי מד"א שהגיעו למקום. עוד ובנוסף נטען, שאין אמת בדבריה של המתלוננת, לפיהם היא הניחה את המנורה, וכי השבר במנורה נגרם מכך שהמתלוננת חבטה בנאשם עם המנורה, כפי שאף העידה במשטרה, אולם דבריה אלו, לא נרשמו בהודעותיה.

כמו-כן עלה מן העדות, כי האם ניהלה שיחות עם המתלוננת בנוגע לאירוע הדקירה, במהלכן אמרה לה כיצד היא רואה את האירוע, ומה לדעתה על המתלוננת לומר בחקירתה, עת לגרסת האם עשתה זאת רק על-מנת שהמתלוננת תאמר בחקירתה את האמת לגבי האירוע מושא כתב-האישום.

במענה לשאלת ב"כ הנאשם, סיפרה האם, כי נודע לה שמספר שבועות לפני האירוע מושא כתב-האישום, התנהגה המתלוננת באלימות כלפי חברת-ילדות של הנאשם, וכי לא הוגשה נגד המתלוננת תלונה במשטרה, רק הואיל והנאשם ביקש מחברת-הילדות לא לעשות כן.

11. שלוש הודעותיה של האם הוגשו לבית המשפט וסומנו כמוצג מ/29.
(א-ג) :

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

הודעה ראשונה (א) מיום 28.12.2019, בשעה 08:30 (נגבתה על-פי הכתוב בבית-החולים), לפיה בסמוך לשעה 04:30 שהתה העדה בחדר עם התינוקת, ולפתע שמעה את הנאשם צועק שהמתלוננת נפלה ונחתכה, אולם אין הוא יודע ממה. העדה תיארה, כי הניחה למתלוננת, שהייתה שיכורה באותה עת, מגבת על מקום הפציעה, וביקשה מן הנאשם להזעיק ניידת אמבולנס. העדה טענה, כי לא שמעה צעקות קודם לאירוע, וכי היא אינה יודעת האם קדם לאירוע ריב בין בני-הזוג.

הודעה שנייה (ב) נגבתה ביום 30.12.2019, בשעה 14:43, בתחנת משטרת ישראל בנהריה, במסגרתה ביקשה העדה לספר את כל האמת על האירוע. בהודעה תיארה העדה את מערכת היחסים בין המתלוננת לבין הנאשם, ואת שהתרחש בביתה ערב קודם. בהמשך ההודעה תיארה את הוויכוח שקדם לאירוע הדקירה בין בני-הזוג, במהלכו צעקו בני-הזוג זה על זה, והמתלוננת קיללה את הנאשם. בהמשך האירוע, כך נטען, שפך הנאשם על המתלוננת כוס מים, ואחז בראשה בזמן שהיא האכילה את הילדה.

לאחר שסיימה המתלוננת להאכיל את התינוקת והניחה אותה במיטתה, היא נטלה מנורה, רצה לכיוונו של הנאשם, נתנה לו מכה באמצעות המנורה ואף שברה אותה. לדבריה של העדה, באותו רגע צעק הנאשם "אמא, הסכין, הסכין", ואז היא גילתה חתך בבטנה של המתלוננת. בהמשך האירוע, כך נטען, הניחה העדה מגבת על מקום הפציעה, ובנה, ש' הזמין ניידת אמבולנס.

לטענת העדה, בזמן האירוע, עמד הנאשם במטבח והכין לעצמו אוכל, והיא עמדה בקרבת מקום, עם הגב לכיוונו של הנאשם, וניסתה להדוף את המתלוננת, ללא הצלחה. לדבריה, היא עמדה בין הנאשם לבין המתלוננת, והמתלוננת חבטה בנאשם מעליה, ואז נדקרה מן הסכין.

הודעתה השלישית של העדה (ג), הייתה במסגרת "הודעת חשוד" מיום 09.01.2020, בשעה 09:25, במסגרתה נחקרה העדה בגין חשד לשיבוש מהלכי חקירה, ולפיה היא ניסתה לשכנע את המתלוננת לשנות את גרסתה בנוגע לאירוע מושא כתב-האישום. לטענתה, כל שעשתה היה לשכנע את המתלוננת לומר את האמת.

12. תקליטור השחזור של העדה סומן כמוצג מ/30. הואיל וצפייה בשחזורים השונים העלתה, כי הם אינם תקינים, העבירה ב"כ המאשימה ללשכת, לאחר שאפשרתי לב"כ הנאשם ליתן את תגובתו לכך, תקליטורים חלופיים, ואזי צפיתי בשחזור של העדה.

עדת תביעה מס' 4 – גב' מ' א', חברתה של המתלוננת

13. מן העדות עולה, כי הייתה זו העדה שהודיעה למשטרת ישראל, שהנאשם דקר את המתלוננת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

הגם שהעדה לא זכרה בעדותה בפניי את הודעותיה במשטרה, לרבות דבריה, כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם סטר לה במהלך אירוע הדקירה, היא הדגישה, כי כל דבריה היו אמת.

לטענת העדה, לאחר הודעתה במשטרה, הצטערה על האופן המתלהם בו הגיבה נגד הנאשם, הואיל ולאחר שיחות עם המתלוננת, היא הבינה, כי גם המתלוננת התנהגה כלפי הנאשם באלימות והתגרתה בו, וכי כיום בדיעבד היא סבורה, שהנאשם פעל מתוך אינסטינקט ועל-מנת להגן על עצמו.

העדה הדגישה, כי דבריה מהווים עדות מפי השמועה, הואיל והיא לא נכחה באירוע הדקירה, והיא שמעה אותם הן מפי המתלוננת, והן מפי אימו של הנאשם, לרבות בכל הנוגע לכך שנאמר לה שבעטייה של החבטה שקיבל הנאשם מן המנורה, נאלץ הנאשם לעבור טיפול רפואי בדמות תפרים בראשו.

עוד ובנוסף טענה העדה, כי הגם שבין המתלוננת לבין הנאשם היו ריבים מילוליים רבים, היא אינה זוכרת שהמתלוננת אמרה לה, כי היא מפחדת מן הנאשם, גם לא אחרי אירוע הדקירה.

14. הודעתה של העדה מיום 29.12.2019 בשעה 18:53, בבית-החולים, סומנה כמוצג מ/4, ולפיה הייתה זו היא שהודיעה למשטרה על אירוע הדקירה.

לדבריה, המתלוננת סיפרה לה, שהנאשם סטר לה בעת שהאכילה את התינוקת, ועל-מנת להגן על עצמה רצתה לזרוק עליו מנורה. כאשר התקרבה המתלוננת אל הנאשם, כך לדבריה, חשה בחפץ חד בבטנה. העדה הדגישה, כי לא ידעה על קיומה של אלימות פיזית בין המתלוננת לבין הנאשם, אולם ידעה על אלימות מילולית ועל איומים, קללות והשפלות של הנאשם כלפי המתלוננת.

15. הקלטת השיחה בין העדה לבין משטרת ישראל סומנה כמוצג מ/5, תמליל השיחה סומן כמוצג מ/6, ולפיהם התלוננה העדה על אירוע הדקירה, וטענה, שאם לא תיגבה מן המתלוננת עדות בהקדם, המתלוננת לא תגיש תלונה נגד הנאשם, הואיל והיא מפחדת ממנו. בהמשך השיחה הדגישה העדה, כי היא מבקשת להתייעץ בנוגע למתן עדות עם המתלוננת.

16. צילום הודעות הטלפון, לרבות תמונה של החתך בבטנה של המתלוננת, סומן כמוצג מ/7.

עד תביעה מס' 9 – מר ג' ס'

17. מן העדות עולה, כי העד מתגורר ב-----, עבד עם הנאשם מספר פעמים, והיה עצור עימו.

לטענת העד, הוא פגש את הנאשם, בעת ששהה במעצר, ועת נגע בו הרגיש, כי הנאשם חבול בראשו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

במהלך העדות, התרתי להכריז על העד כעד עוין, וזאת בשים-לב לפערים בין עדותו בפניי לבין עדותו במשטרה. גם בהמשך העדות, טען העד, כי הוא הרגיש את החבלה בראשו של הנאשם, אולם טען אחרת הואיל וניסה לא להסתבך שוב לאחר ש'ורו מן המעצר. כעת, כך אליבא דעד, משמדובר בעדות בפני בית משפט הוא מבקש לומר את האמת, וזאת גם מאחר שמצפוני מציק לו.

18. הודעתו של העד במשטרת ישראל, מיום 11.01.2020, בשעה 15:50, הוגשה לבית המשפט וסומנה כמוצג מ/27, ולפיה הוא פגש את הנאשם במהלך מעצרו, אולם טען, כי הנאשם לא התלונן בפניו שהוא הותקף או שקיבל מכה בראש. לדבריו, הנאשם לא התלונן בפניו או הצביע על חבלה או נפיחות בראשו.

עד תביעה מס' 12 – רס"מ טליע בדר

19. מעדותו של העד עולה, כי הוא משרת כחוקר במשטרת ישראל מזה כ-12 שנים, מתוכן 4 שנים בתחנת נהריה. העד טיפל בתיק מושא כתב-האישום מן השלבים הראשונים של החקירה.

מעדותו עלה, כי הואיל והנאשם השתמש בסכין בעת פציעתו זוגתו, המתלוננת, החליט העד לחקור את הנאשם בגין עבירה של פציעה כשעברין מזוין, אולם בסופו של יום הוחלט לחקור את הנאשם ולהאשימו בעבירות אחרות.

עוד עלה מן העדות, כי הגם שהעד הגיע לבית-החולים על-מנת לחקור את המתלוננת, הוא פגש שם את חברתה, גב' מ' א', שהודיעה למשטרת ישראל על אירוע הדקירה, וחקר כל אחת מהן בנפרד. לטענת העד, הוא תיאם את הגעתו לבית-החולים עם המחלקה ועם המתלוננת, והדגיש, כי המתלוננת סיפרה מרצונה החופשי, כבר מתחילת חקירתה על ההתרחשויות.

במענה לשאלת ב"כ הנאשם, לפיה על אף שהמתלוננת הודתה, כי ניסתה לפגוע בראשו של הנאשם במנורת לילה, מבלי שתעמוד לה טענת ההגנה-העצמית, היא לא נחקרה באזהרה, עוכבה או נעצרה. נטען, כי העד החליט על-סמך דבריה לחקור את המתלוננת באזהרה, אולם בשל אופיו הרגיש של האירוע, נעשה הדבר במועד מאוחר יותר, ולא במהלך אשפוזו.

העד אף הדגיש, כי מעשיו של הנאשם, שפרכת כוס המים או הסטירה קדמו למעשיה של המתלוננת, ומכל מקום, נחקרה המתלוננת ביום 03.01.2020 באזהרה בגין עבירה של תקיפת סתם של בן-זוג, בשים-לב שאין כל תיעוד שהנאשם נחבל או נפצע.

במענה לשאלת ב"כ הנאשם, לפיה עולה מעדותה של המתלוננת, כי הגם שמעשה האלימות של הנאשם התרחש בעודה מאכילה את התינוקת, סיימה המתלוננת להאכיל את התינוקת, הניחה אותה במיטתה, ורק לאחר מכן נטלה את המנורה על-מנת להכות את הנאשם, ולפיכך

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

אין מדובר בהגנה-עצמית, ואין כל קשר בין נטילת המנורה למעשיו של הנאשם. נטען, כי "לפי התיאור, אני מסכים איתך. המשפט שרשמתי פה יכול להשתמע במספר כיוונים, ואני לא זוכר בדיוק מה. אני זוכר מהחקירה שהוא נתן לה סטירה, היא שמה את התינוקת בלול, והנושא עם המנורה היה באופן מידי .... כנראה הכוונה שהיא קיבלה את הסטירה כשסיימה להאכיל את התינוקת".

העד הדגיש, כי הסיבה שהנאשם נחקר מספר פעמים באזהרה והמתלוננת רק פעם, נטועה בעובדה, כי הנאשם פצע את המתלוננת, גרם לה לחבלה חמורה, ובעוד הוא החשוד העיקרי בעניינו, המתלוננת היא הקורבן, ואין נפקא מינה אם קיימת בעברה התנהגות אלימה.

עוד הודגש בעדות, כי גב' א' ב', אימו של הנאשם, נחקרה באזהרה בעקבות חשדות שעלו נגדה בתיק, אולם העד לא ידע לומר האם הוגש נגדה כתב-אישום אם לאו, הואיל והתיק הועבר להמשך טיפול בפרקליטות.

20. טופס הודעה על זכויות חשוד הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג מ/8.
21. הודעת חשוד מיום 31.12.2019, שעה 08:27, סומנה כמוצג מ/9, שם תיאר הנאשם את קורות הלילה שקדם לאירוע, ואת הוויכוח בינו לבין המתלוננת בעת שובם מבילוי במועדון. בהמשך דבריו, נטען, כי הוויכוח בינו לבין המתלוננת נרגע, וכי בבוקר העירה אותו המתלוננת, וסיפרה לו על הדקירה בבטנה. לגרסת הנאשם, הוא לא ידע מה אירע וכיצד נדקרה המתלוננת, וכי אלו שטוענים, שהיה זה הוא שדקר את המתלוננת מעלילים עליו, ללא עוול בכפו.
22. תקליטור חקירת הנאשם, מיום 31.12.2019 סומן כמוצג מ/10.
23. חקירת הנאשם מיום 05.01.2020, בשעה 13:06, ותקליטור החקירה סומנו כמוצג מ/11 ו- מ/12, שם תיאר הנאשם את קורות הלילה שקדם לאירוע, ואת הוויכוח בינו לבין המתלוננת שהחל במועדון בו בילו ונמשך גם לאחר שהגיעו לבית אימו לפנות בוקר. לדבריו של הנאשם, הוויכוח בינו לבין המתלוננת נמשך גם בהמשך, כאשר התעוררו מקולות בכייה של התינוקת. עוד נטען, כי המתלוננת החלה לצעוק בבית, שעה שבני-הבית ישנו, וכי הוא שפך על המתלוננת כוס מים. בהמשך, תיאר, כי כאשר ראה את המתלוננת מגיעה לכיוונו על-מנת לתקוף אותו, נטל סכין שראה על משטח העבודה במטבח על-מנת למנוע מן המתלוננת לפגוע בו, וכאשר הטיחה בראשו את המנורה, נדקרה מן הסכין.
24. טופס הודעה שנייה ותקליטור הודעה מיום 05.01.2020, בשעה 13:43, סומנו כמוצגים מ/13 ו- מ/14, שם נטען, כי הנאשם נטל את הסכין מכיוון שפחד מן המתלוננת, וכי נוכח

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

הסיטואציה שנכפתה עליו, לא הייתה לו כל דרך אחרת לפעול, גם בשים-לב לכך שמן המקום בו עמד לא היה יכול הנאשם לברוח לצדדים או לאחור.

לטענתו, לא חשב במהלך האירוע, וכי כאשר הגיעה המתלוננת לכיוונו עם המנורה, הוא החזיק את הסכין קרוב לבטנו, והמתלוננת נדקרה הואיל והסכין הייתה ארוכה.

עוד נטען, כי הגם שאימו עמדה בינו לבין המתלוננת, היא נדחפה לצד, ולכן הסכין פגעה במתלוננת ולא באימו. כמו-כן נטען, כי הואיל והנאשם הוריד את ראשו, כאשר הבחין במכה שאמורה לנחות עליו, הוא קיבל נחבל בחלק האחורי של ראשו.

לטענת הנאשם, הוא שיקר בחקירתו הראשונה, הואיל ונבהל מן הסיטואציה, וגם בשים-לב לכך שהיה עדיין שיכור בעת החקירה הראשונה, והדגיש, כי לא התכוון לפגוע במתלוננת. הנאשם הכחיש שסטר למתלוננת, אולם טען, כי המתלוננת תקפה אותו עם המנורה, לאחר שהוא שפך עליה מים.

25. דו"ח שחזור ותקליטור השחזור סומנו כמוצג מ/15. הואיל וצפייה בשחזורים השונים העלתה, כי הם אינם תקינים, העבירה ב"כ המאשימה ללשכתי, לאחר שאפשרתי לב"כ הנאשם ליתן את תגובתו לכך, תקליטורים חלופיים, ואזי צפיתי בשחזור של הנאשם.

26. תמונות של המנורה, של הסכין, ושל האזור בבית בו אירע המקרה מושא כתב-האישום, שצילם העד, סומנו כמוצג מ/16.

מדובר במנורה, בגודל של כ- 40 ס"מ, אשר גופה יצוק גבס. בית-המנורה מצוי בחלקה העליון של המנורה, ומכוסה בבד.

לסכין, יש ידית כחולה, ואורך הלהב, על-פי הסרגל המוצמד לה בצילום כ-14 ס"מ.

27. מזכר מיום 30.12.2019 זימון גב' א' ב' לחקירה סומן כמוצג מ/17, ולפיו הגם שנאמר לאימו של הנאשם, כי עליה להגיע לחקירה עם בנה, ש' ב', היא טענה, כי אין ביכולה להגיע, הואיל והיא שומרת על התינוקת. בהמשך נכתב, כי גב' א' ב' לא עונה לטלפונים של משטרת ישראל.

28. מזכר חיפוש (זיכרון-דברים) בביתה של גב' א' ב', מיום 31.12.2019, סומן כמוצג מ/18, ולפיו אימו של הנאשם מסרה לידי משטרת ישראל, מרצונה החופשי, הן את המנורה, אשר הייתה מודבקת בחלקה התחתון, והן את הסכין.

29. דו"ח חיפוש בבית (לא כולל חדירה וחיפוש בחומר מחשב) של משטרת ישראל, מיום 31.12.2019 סומן כמוצג מ/19.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

30. תמליל קלטת מד"א בצירוף תקליטור ההקלטות סומן כמוצג מ/20, ולפיהם במועד השיחה, נטען, כי המתלוננת נפלה על חפץ חד.
31. מזכר בקשה לקבלת הקלטות מד"א לאירוע הדקירה של משטרת ישראל, מיום 05.01.2020 סומן כמוצג מ/21.
32. מזכר שחזור מצולם בבית, מתואם עם גב' א' ב', מסומן כמוצג מ/22.
33. טופס לוואי למוצגים של משטרת ישראל, מיום 06.01.2020, סומן כמוצג מ/23.
34. אסופת מזכרים של משטרת ישראל, כמקשה אחת, סומנה כמוצג מ/24.
35. תמונת המנורה שנתפסה במהלך חיפוש בבית של גב' א' ב', סומנה כמוצג מ/25.
36. טופס הסכמת מחזיק במחשב לחיפוש סומנה כמוצג מ/26.
37. הודעת עד תביעה מס' 3 ברשימת עדי-התביעה, מר ש' ב', סומנה כמוצג מ/28, לפיה הוא לא היה עד לאירוע, אולם מכיוון ששהה בבית במהלכו ושמע צעקות, ירד מחדרו, ולבקשת אימו, גב' א' ב' הזמין ניידת אמבולנס. העד ביקש לנתק עצמו מן האירוע, וטען, כי מאז האירוע, הוא אינו בקשר עם הנאשם.
38. הסכין ששימשה לדקירה סומנה כמוצג מ/31.

עדת תביעה מס' 15 – סמ"ר שיראל יונסי

39. מן העדות עולה, כי העדה משרתת במשטרת ישראל בתחנת נהריה, וכי במועד האירוע מושא כתב-האישום, שירתה כסיירת ביחידת-סיור 3. העדה הייתה זו, אשר גבתה הודעה מגב' א' ב', אימו של הנאשם, בחצר-ביתה, בשעה 08:30 בבוקרו של האירוע, והעידה, כי ככל הנראה שגתה עת רשמה, כי העדות האמורה נגבתה בבית-החולים, כפי שאף נכתב בדו"ח הפעולה.
- העדה הדגישה, כי הקריאה לגב' א' ב' את הודעתה, וכי גב' שור אף קראה את הכתוב בהודעה, לפני שאישרה אותה וחתמה עליה.
40. דו"ח פעולה של סמ"ר שיראל יונסי, מיום 28.12.2019, שעה 08:22, הוגש לבית המשפט וסומן כמוצג מ/32, לפיו המתלוננת העידה, כי בכניסה לבית החליקה ונפלה על חפץ חד, אולם בשל החשכה ששררה, היא לא ידעה לתאר אותו. עולה מן הדו"ח, כי הגרסה שמסר הנאשם אינה תואמת לגרסת המתלוננת, והוחלט לעצרו בתחנת המשטרה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

41. דו"ח פעולה של רס"ל ב' עאמר, מיום 28.12.2019, שעה 08:22, סומן כמוצג מ/33, לפיו עוכבו לחקירה ישראל ביניסטי וחברתו, שקד דויד, אשר בילו ערב לפני אירוע הדקירה עם המתלוננת והנאשם. בדו"ח צוין, כי בדיקה ברכבם לא העלתה קיומם של כלים חדים ולא של כתמי דם.
42. דו"ח פעולה של רס"ל ולאד פודינבסקי, מיום 28.12.2019, סומן כמוצג מ/34, ממנו עולה, כי בסיור בביתה של אימו של הנאשם, לא נמצאו כתמי דם או סימני אלימות, אולם החפץ החד ממנו נדקרה המתלוננת, כדבריה, לא נמצא. אימו של הנאשם טענה, כי היא אינה יודעת מאיזה חפץ נדקרה המתלוננת, ובהמשך עוכב הנאשם לחקירה.
43. תמונות של הבית בו אירע מקרה מושא כתב-האישום, אשר צולמו על-ידי רס"ל ולאד פודינבסקי, ביום 28.12.2019, סומנו כמוצג מ/35.
44. דו"ח מעצר מיום 28.12.2019, שעה 09:59, סומן כמוצג מ/36.
45. דו"ח "פרטי אירוע" מיום 29.12.2019, שעה 08:13, סומן כמוצג מ/37, לפיו הודיעה גב' מ' א', חברתה של המתלוננת, כי הנאשם דקר את המתלוננת, וביקשה, שיגיעו שוטרים לגבות ממנה עדות, על-מנת שלא תתחרט, ומסרה, כי המתלוננת סובלת מאלימות קשה מצד הנאשם מזה זמן רב.
46. תדפיס "מידע דמוגרפי" אודות גב' מ' א', סומן כמוצג מ/38.
47. מזכר של רס"ב איד מורד, מיום 28.12.2019, סומן כמוצג מ/39, ממנה עולה, כי בעקבות שיחה עם האח הראשי בבית-החולים בו אושפזה המתלוננת, לא ניתן היה לחקור אותה באותה עת, בשל מצבה הרפואי, ובשים-לב להיותה בהשפעת תרופות מרדימות.
48. בקשה לחקירת מאושפז, מיום 29.12.2019, חתומה על-ידי פקד ערן טמפלר, רמ"ח נהריה, סומן כמוצג מ/40.
49. דו"ח קצין ממונה, פקד שאדי סויד, לכליאת הנאשם, מיום 28.12.2019, סומן כמוצג מ/41.
50. דו"ח מד"א, מיום 28.12.2019, לפיו סבלה המתלוננת מפציעה חודרת בבטן שמאלית עליונה, סומן כמוצג מ/42.
51. דו"ח פעולה של רס"מ שמעון אדרעי, בדבר שיחזור מצולם של הנאשם, סומן כמוצג מ/43.
52. טופס לוואי לבדיקת מיצוי ראיות ממחשב, מיום 06.01.2020, שעה 03:07, סומן כמוצג מ/44.
53. דו"ח פעולה בבדיקת פלאפון, מיום 06.01.2020, שעה 16:45, סומן כמוצג מ/45.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

54. דו"ח פעולה - בדיקת פלאפון נוסף, מיום 07.01.2020, שעה 08:29, סומן כמוצג מ/46.
55. מזכר של רס"ר גלי קרן, סומן כמוצג מ/47, לפיו עולה משיחה עם מרפאת קישון, כי הנאשם לא התלונן על חבלה, ולא עלה כל ממצא מן הבדיקות שבוצעו במרפאה.
56. הודעתו של סמיר עווד, נהג אמבולנס וחובש מד"א – מרחב אשר, מיום 30.12.2019, שעה 10:09, סומנה כמוצג מ/48.
57. הודעתו של אריה מנדלבוים, מתנדב במד"א -----, מיום 30.12.2019, שעה 15:45, סומנה כמוצג מ/49.
58. הודעתה של ד"ר א' ו', רופאה מנתחת במחלקה כירורגית ב', במרכז הרפואי -----, מיום 05.01.2020, שעה 10:00, סומנה כמוצג מ/50. מן ההודעה עולה, כי הפגיעות באיבריה הפנימיים של המתלוננת נגרמו כתוצאה מן הדקירה, הואיל וקיים רק פצע כניסה.
- הפגיעות במעיים נמצאו בקו האמצע, מן הפצע לכיוון מרכז הגוף. לדבריה של העדה, הייתה סכנה לחייה של המתלוננת בעקבות הפציעה, והדגישה, כי הפגיעות מתיישבות עם דקירה אחת מסכין או מכלי חד אחר.
59. הודעתו של מ' ע', מיום 09.01.2020, שעה 19:10, עימו היה עצור הנאשם, סומנה כמוצג מ/51, לפיה סיפר לו הנאשם, כי הוא דקר את המתלוננת, הואיל ורצתה לחבוט בראשו, וכי הוא מצטער על כך.
60. הודעתו של ת', דודו של הנאשם, מיום 11.01.2020, שעה 09:49, סומנה כמוצג מ/52 אשר תיאר, כי הנאשם אמר לו בשיחת טלפון שהמתלוננת נפלה על חפץ חד, אולם כאשר הגיע לבית-החולים החל הנאשם לבכות ואמר "מה עשיתי? מה עשיתי?"
61. חקירת הנאשם מיום 28.12.2019, שעה 09:07, סומנה כמוצג מ/53, במסגרתה טען הנאשם, כי התעורר למשמע צעקותיה של המתלוננת, ואז ראה, כי היא מדממת מאזור הבטן. לטענתו, באותה עת כלל לא ידע כיצד היא נפצעה, ושיער שאולי מדובר בשריטה של הכלב.
- עוד נטען, כי הסיבה לגרסאות לא תואמות שלו ושל המתלוננת נטועה בעובדה, כי שניהם היו מצויים תחת השפעת אלכוהול, והדגיש, כי הוא מעולם לא הכה את המתלוננת.
62. חקירת הנאשם וכן תקליטור של החקירה מיום 11.01.2020, שעה 11:27, סומנו כמוצג מ/54, מהם עולה, כי בעת שהגיע ת' ת', דודו של הנאשם לבית-החולים, אמר לו הנאשם "מה עשיתי? מה עשיתי?", והדגיש, כי בעת מעצרו סיפר, כי הוא נחבל מראשו מן המכה של המנורה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

63. תקליטור פריקת טלפון של החשוד, סומן כמוצג מ/55.

64. תקליטור הקלטות סומן כמוצג מ/56.

פרשת ההגנה

עד הגנה מס' 1 - הנאשם, מר ב' ב'

65. הנאשם העיד, כי הוא בן 25, נישא למתלוננת לפני כשנתיים, עבד כראש צוות ב-----, כ-15 שעות ביום, ותיאר כיצד הכיר את המתלוננת.

בהמשך העדות, תיאר הנאשם את מה שידע על משפחתה של המתלוננת, לרבות היחסים ששררו בין המתלוננת לבין סבתה, והתלונות שהגישה סבתה של המתלוננת נגדה בשל אירועי אלימות.

הנאשם העיד על מקרה שאירע מספר שבועות לפני האירוע מושא כתב-האישום, במסגרתו חגגו הוא והמתלוננת יחד עם עוד מספר חברים יום הולדת לחבר נוסף, והמתלוננת תקפה אחת מן החוגגות, לטענת הנאשם, מכיוון שהסתכלה עליו.

בנוגע לאירוע מושא כתב-האישום, העיד הנאשם, כי הוא והמתלוננת נסעו לשהות בסוף-השבוע בביתה של אימו, והשאירו את התינוקת איתה, בזמן שיצאו לבילוי משותף עם זוג חברים. במהלך הבילוי במועדון הלילה, התפתח ויכוח בין המתלוננת לבין בחורה נוספת. בהמשך הערב, בזמן הנסיעה חזרה, המשיכו הנאשם והמתלוננת להתווכח בנוגע לאירוע שקרה במועדון, וכאשר הגיעו לביתה של האם, הלכו לישון.

לטענת הנאשם, לאחר פרק-זמן מסוים, בו לא ידע לנקוב, התעורר לקולות בכייה של התינוקת, והוא והמתלוננת המשיכו להתווכח בצעקות. מן הצעקות, כך נטען התעוררה אימו של הנאשם, והנאשם בניסיונו להרגיע את המתלוננת, שפך עליה כוס מים. הנאשם לא זכר בוודאות שאיים להרוג את המתלוננת, אולם סבר, כי לא עשה כן.

בהמשך, כך לטענת הנאשם, בעודו פונה לכיוון משטח העבודה במטבח, שמע קול של גרירת כיסא. כאשר הסתובב לראות מהו מקור הרעש, ראה את המתלוננת מגיעה לכיוונו במהירות, עת היא אחזה בידה חפץ כבד. לטענתו, הוא הבחין בסכין מונחת לידו, וחשב לעצמו, שכאשר המתלוננת תבחין בסכין, היא תפחד להתקרב אליו.

הנאשם הדגיש, שהוא לא עשה כל תנועה עם הסכין, ורק החזיקה, קרוב לחלק התחתון של בטנו. יחד עם זאת טען, כי לא ניסה לומר למתלוננת להוריד את המנורה, או להזהיר אותה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

שיתלונן עליה במשטרה, מפאת חוסר הזמן, ומכך מקום סבר, כי גם לו היה עושה כן, המתלוננת לא הייתה משנה מהתנהלותה, הואיל והתכוונה לפגוע בו עם המנורה.

עוד נטען, כי הנאשם לא ניסה לעצור את המתלוננת באמצעות תפיסת ידה, מכיוון שלא היה לו זמן לחשוב על כך, ואף לא הייתה לו כל אפשרות לזוז הצידה, ולהימנע מפגיעת המנורה. לטענת הנאשם, הוא לא יכול היה להגן על עצמו מן המכה באמצעות ידיו הואיל ולדבריו: **"המוח נתן פקודה לגוף וזה מה שהגוף קלט"**. הנאשם הדגיש, כי בעבר היה ויכוח בינו לבין המתלוננת והיא ניסתה להכותו באמצעות מחבת, אולם במקרה האמור לא חש בסיכון ממשי לחייו, ולכן לא פגע בה.

לטענת הנאשם, הוא הרגיש חסר אונים, ובו ברגע שהמתלוננת חבטה בראשו עם המנורה, הוא הסתובב אליה עם הסכין, והמתלוננת נדקרה. עוד נטען, כי רק ברגע זה הבין, שהמתלוננת נדקרה מן הסכין. לטענת הנאשם, אימו הייתה במועד הדקירה בינו לבין המתלוננת, על-יד המקרר במטבח, ונהדפה על-ידי המתלוננת, אשר הלכה לכיוונו במהירות.

הנאשם הכחיש בתוקף, שסטר למתלוננת, והדגיש, כי לא הייתה לו כל אפשרות לנהוג אחרת הואיל והוא היה מצוי בפינת המטבח, עוד הדגיש הנאשם, כי לא הייתה לו כל כוונה לפגוע במתלוננת.

עוד טען הנאשם בעדותו, כי הוא הרגיש מותקף, וחזר על טענתו, שהוא נפגע בחלק האחורי של ראשו מן המנורה אותה הטיחה המתלוננת בראשו, כפי שאף סיפר לעצירים ג' ס' וכ' א', אשר שהו יחד עימו בתא המעצר. לטענת הנאשם, הוא ביקש מאחד מאנשי שירות בתי הסוהר, לטפל בפציעה בראשו, והלה עשה לו הדבקה. לטענת הנאשם, הוא אמר, כי הפציעה נגרמה לו מנפילה על הסולם שבתאו.

הנאשם לא ידע להעריך את פרקי הזמן שעברו בין האירועים השונים, אולם טען, כי בין הזמן ששפך מים על המתלוננת ועד ששמע את קולות גרירת הכיסא, חלפו מספר שניות.

הנאשם עמד על כך שלא סטר למתלוננת, ואף לא אחז בראשה, כדברי אימו, וטען, כי עצם שפיכת המים על המתלוננת, אינם מהווים אקט פיזי אליים. מנגד, כך לטענתו, התנהגותה של המתלוננת, לרבות צעקותיה והתלהמותה, היו בבחינת איום.

בהמשך עדותו, תיאר הנאשם, כיצד סייע לניידת האמבולנס להגיע אל הבית, הואיל וקיים קושי במציאת המקום, וכן הדגיש, כי שקריו לגבי נסיבות פציעתה של המתלוננת, עם תחילת החקירה, נבעו מן הבלבול שהיה מצוי בו גם בשל השפעת האלכוהול, וכן הדאגה למתלוננת והרצון לשהות לידה בזמן האשפוז, לסייע לה, ולדעת מה מצבה. עוד טען הנאשם, כי סבר, שאם יאמר את האמת, גם המתלוננת תיעצר, ואזי בתם התינוקת תיוותר לבדה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

במענה לשאלת בא-כוחו ענה הנאשם, כי הגם שאינו זוכר שאמר לדודו, ת' ת', "מה עשיתי?"
מה עשיתי?", ברור, שהוא דואג למתלוננת, ומצר על כך שהיא נפגעה.

סיכומי התביעה

66. לטענת המאשימה המחלוקת העובדתית בין הצדדים נסובה על השתלשלות האירועים מן השלב שבו התעוררו המתלוננת והנאשם לקולות בכייה של התינוקת, לאחר ששבו מבילוי משותף עם חברים, ובמהלכו התפתחה ביניהם מריבה, ועד לדקירתה של המתלוננת על-ידי הנאשם.

נטען, כי הגם שאין מחלוקת בין הצדדים, כי המתלוננת נדקרה מן הסכין שהחזיק הנאשם, וכי כתוצאה מן הדקירה נגרם למתלוננת פצע דקירה, כמפורט בכתב-האישום, הרי שקיימת ביניהם מחלוקת על טענת הנאשם, לפיה הוא הרים את הסכין והחזיק בה על-מנת להגן על עצמו, ולפיכך חוסים מעשיו תחת ההגנה-העצמית. מחלוקת נוספת בין הצדדים, נסובה סביב ההתרחשויות שקרו בין השלב בו קם הנאשם ממשכבו, בעת שהתווכח עם המתלוננת, ועד לשלב הדקירה.

עוד נטען, כי לאחר שהמתלוננת והנאשם פנו לישון, לאחר חזרתם מן הבילוי המשותף, התעוררה התינוקת. המתלוננת האכילה את התינוקת, בפירת-האוכל, משהתעורר גם הנאשם, התפתח ביניהם ויכוח מילולי, אשר במהלכו איים הנאשם על המתלוננת, כפי שעולה מעדויותיהן של המתלוננת, של אימו של הנאשם, גב' א' ב', ואף של הנאשם עצמו.

לטענת המאשימה, מעדויותיה של המתלוננת עולה, כי הנאשם קם וסטר לה, וכי המתלוננת לא הכחישה, ובכך יש כדי להעיד על מהימנותה, כי בעקבות הסטירה, ובתגובה לכך שהנאשם סטר לה בעודה מאכילה את התינוקת, היא הרימה את המנורה, והתקדמה לעברו של הנאשם במטרה להכותו באמצעותה.

נוכח האמור לעיל, כך לטענת המאשימה, יש לאמץ את גרסתה של המתלוננת, גם בשים-לב לחיזוק שקיבלה גרסה זו מדברי אימו של הנאשם, גב' א' ב'. כמו-כן נטען, כי הגם שהאם העידה, כי הנאשם תפס בראשה של המתלוננת ולא סטר לה, ייתכן, כי לא ראתה כדבעי את המקרה, ואף סביר, כי ביקשה לצמצם את חלקו של בנה, הנאשם, באירוע.

לטענת המאשימה, מעשה שפיכת המים של הנאשם על המתלוננת, הוכח כדבעי באמצעות עדויותיהם של הנאשם ושל אימו, על אף שהמתלוננת לא סיפרה על כך, הואיל וייתכן, כי היא כלל לא הבחינה במעשה זה של הנאשם.

נטען, כי אין מחלוקת שבעקבות מעשיו של הנאשם, המתלוננת קמה, הניחה את התינוקת במיטה, נטלה מנורה, והתקדמה לעברו של הנאשם על-מנת להכותו באמצעותה. אולם, כך נטען, מעדויות המתלוננת עולה, כי לאחר הדקירה, אשר התרחשה בד-בבד עם התקרבותה אל הנאשם, היא הניחה את המנורה, ולא זכרה, שפגעה בנאשם עם המנורה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

לפיכך, לטענת המאשימה, ובשים-לב למהימנותה של המתלוננת, ולעדויותה של מ', חברתה של המתלוננת, ומנגד, הקשיים שעלו מעדויותיהם של הנאשם ושל אימו, לרבות הכרזתה כעדה עוינת ומן המגמה הברורה שלה להטיל את האחריות לאירוע על המתלוננת, לא ניתן לקבוע, שהמתלוננת פגעה בנאשם באמצעות המנורה.

גם בהנחה, כך לטענת המאשימה, שהמתלוננת פגעה בראשו של הנאשם, הרי, שאף לטענתו, נגרמה לו נפחות בלבד, והוא לא נזקק לכל טיפול רפואי, ומשכך, ברי, כי עוצמת המכה הייתה נמוכה, ולא ניתן לראות במעשיו, כחוסים תחת ההגנה-העצמית.

נטען, כי עדותה של המתלוננת אינה שופכת אור על מעשה הדקירה עצמו, הואיל והיא לא ראתה את הדקירה. לפיכך, כך נטען, הגם שיש ליתן אמון בעדותה בפני בית המשפט, יש גם לתת את הדעת לרצונה להקל עם הנאשם, ולצמצם את אחריותו, לאור הזוגיות עימו, והיותו אב לבתה, וזאת גם בשים-לב לגרסתה הראשונית והשקרית אודות נסיבות פציעתה.

עוד נטען, כי ממכלול העדויות והראיות בתיק שבענייננו, עולה, כי הנאשם דקר את המתלוננת שלא מתוך הגנה-עצמית. המאשימה מפנה לתכתובות של המתלוננת שנפרקו ממכשיר הטלפון הסלולרי שלה, מהן עולה, כי המתלוננת תיארה, שהנאשם דקר אותה.

עוד ובנוסף נטען, כי מן התשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט עולה, כי בזמן הדקירה עמדה, אימו של הנאשם, בינו לבין המתלוננת, ומשראתה את המתלוננת מתקרבת במהירות עם המנורה, ניסתה להדוף אותה או לקחת ממנה את המנורה. כמו-כן נטען, כי לא הוצג הסבר המניח את הדעת, כיצד עת עמדה האם בין בני-הזוג, והנאשם, לדבריו, לא עשה כל תנועה עם הסכין, לא הייתה זו היא שנדקרה, אלא המתלוננת.

לטענת המאשימה, גרסתו הבלתי-אמינה ובלתי-עקבית של הנאשם, לפיה רק החזיק את הסכין בשתי ידיו, אינה מתיישבת לא עם השכל הישר, ולא עם התיעוד הרפואי, ממנו עולה, כי מדובר בדקירה, אשר חדרה לעומק המעיים של המתלוננת, והצריכה תפרים רבים. גרסתו של הנאשם, לפיה התכופף בעודו מחזיק בסכין, כך נטען, אף אינה מתיישבת עם מיקום פצע הדקירה – בטן שמאל עליונה של המתלוננת.

נטען, כי מעשיו של הנאשם, כמו גם התנהלותו לאחר האירוע, שוללים כל טענת שכרות, וזאת גם בשים-לב לזמן שחלף מן הבילוי במועדון, והעובדה, כי הנאשם סייע להכווין את אנשי ניידת האמבולנס, אשר הגיעו למקום לאחר האירוע, וגרסתו של הנאשם, אשר מלמדת על מודעות ומחשבה רציונלית הן במהלך האירוע, והן אחריו. הנאשם, כך נטען, לא עמד ברף ההוכחה הנדרש, כדי להצביע על כך שהיה במצב של שכרות, נהפוך הוא – עולה בבירור מן התשתית הראייתית, כי הנאשם לא היה חסר יכולת של ממש להבין את אשר עשה, או את הפסול במעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

באשר לטענת הנאשם להגנה עצמית, הפנתה ב"כ המאשימה ל-ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80 (להלן: "עניין קליינר"), שם נקבעו ארבעה תנאים נדרשים על-מנת לקבוע קיומה של הגנה עצמית: תקיפה, נחיצות, מידיות וסבירות.

כמו-כן, הפנתה ב"כ המאשימה ל-ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.2006) (להלן: "עניין אלטגאוז"), שם נקבע תנאי נוסף, אשר עניינו, היחס בין מעשיו של הנאשם, לבין התקיפה, אשר ממנה ביקש להגן על עצמו. עוד ובנוסף הפנתה ב"כ המאשימה ל-ע"פ 2648/18 פלוני נ' מדינת ישראל (19.03.2020) (להלן: "עניין פלוני"), וכן ל-ע"פ 1964/14 שימשילשווילי נ' מדינת ישראל (06.07.2014) (להלן: "עניין שימשילשווילי"), ע"פ 7712/12 פלוני נ' מדינת ישראל (23.05.2013), ר- ע"פ 8711/09 יאסין נ' מדינת ישראל (28.06.2010).

לטענת ב"כ המאשימה, בענייננו, לפחות ארבעה מבין התנאים שנקבעו בפסיקה, אינם מתקיימים – הנחיצות, הסבירות, היעדר התנהגות פסולה מצידו של הנאשם, ויחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה. עוד נטען, כי אין לבחון את מעשיו של הנאשם, במנותק מן ההשתלשלות, אשר קדמה לרגע הדקירה.

נוכח האמור לעיל, כך אליבא דב"כ המאשימה, יש ליתן את הדעת לזיכרון המילולי בין הנאשם לבין המתלוננת, במהלכו איים הנאשם עליה, לסטירה שנתן הנאשם למתלוננת בעודה מאכילה את התינוקת, ושפיכת המים על המתלוננת. מעשיה של המתלוננת, אשר סיימה להאכיל את התינוקת, הניחה אותה במיטה ונטלה את המנורה על-מנת להכות את הנאשם בראשו, היו תגובה ישירה למעשיו האמורים של הנאשם, אשר הפך את האירוע לעימות פיזי, והביא במעשיו להסלמת האירוע.

העובדה שאימו של הנאשם, כך נטען, עמדה בין המתלוננת לבין הנאשם ברגע הדקירה, מקשה את מידת הסכנה שהמתלוננת היוותה לנאשם. כמו-כן נטען, כי גרסת הנאשם, לפיה החזיק בסכין מבלי להזיזה, מעידה על היעדר הנחיצות.

יתרה מכך, לטענת ב"כ המאשימה, העובדה, כי הנאשם לא הציג את הסכין בפני המתלוננת, לא הניפה, ולא הזהיר את המתלוננת מפניה, מאיינת אף היא את ההיגיון שמאחורי ההצטיידות בסכין, הואיל והנאשם הצטייד, לדבריו, בסכין לצורך הגנה-עצמית, אולם הלכה למעשה לא עשה בה שימוש לצרכי הגנה. ב"כ המאשימה הדגישה, כי אין לקבל את גרסת הנאשם, לפיה המתלוננת פעלה במהירות, בה לא יכול היה הנאשם לעשות דבר, הואיל והאירוע ארך פרק-זמן משמעותי. נטען, כי בפרק-הזמן שעבר יכול היה הנאשם להבחין במתרחש, ולבחור כיצד להגיב, ובעיקר, כך נטען, עמדו בפניו אפשרויות רבות אחרות, מלבד ליטול את הסכין.

עוד נטען, כי התוצאה לפיה למתלוננת נגרמה חבלה חמורה בבטנה ובאיבריה הפנימיים, ולטענת הנאשם, נגרמה לו נפיחות כתוצאה מחבטת המנורה, מעידה הן על חוסר הסבירות, והן על פעולת

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

דקירה עוצמתית ואקטיבית של הנאשם. הודגש, כי אין לצערו של הנאשם ולהסתייגויות שלו ממעשיו כל נפקות, הואיל ולא יוחסה לו עבירה של כוונה מיוחדת.

לסיכום נטען, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את שלוש העבירות המיוחסות לו, עת בכל אחת מהן הוכח הן היסוד העובדתי, והן היסוד הנפשי, ובעבירת האיומים אף הוכח, כי מטרתו של הנאשם הייתה להפחיד את המתלוננת.

סיכומי ההגנה

67. הנאשם עתר לזכותו מן העבירות המיוחסות לו בכתב-האישום, הואיל ולטענתו לא הוכחו לא העובדות הנטענות בכתב-האישום, ולא היסודות העובדתיים והנפשיים בכל אחת מן העבירות מעבר לכל ספק סביר.

לחלופין סבור הנאשם, כי יש לזכותו לאור התקיימותה של טענת ההגנה-העצמית בעניינו, או למצער בשל קיומו של ספק סביר בדבר התקיימותה של ההגנה-העצמית, בשים-לב לעדותה של המתלוננת. לחלופי חלופין, עתר הנאשם לזכותו בשל האכיפה הבררנית, שנקטה בה המאשימה, לרבות התנהלות לא שוויונית בנוגע למתלוננת ולנאשם בשלב החקירה, ובהמשך בשלב הגשת האישום נגד הנאשם, וסגירת התיק נגד המתלוננת.

הנאשם הפנה לדבריו בתשובתו המפורטת בכתב-האישום, מיום 26.03.2020, ולפיהם כפר בכתב-האישום. הנאשם הדגיש, כי המתלוננת ביצעה פעולות רבות עד אשר תקפה אותו באמצעות המנורה, עובדה, שלטעמו, שוללת מן הבחינה המשפטית, טענה לפיה המתלוננת הגיבה להתנהגות פסולה מצידו. אליבא דנאשם, הקשר הסיבתי בין התזת המים לניסיון התקיפה של המתלוננת התנתק בשל חלוף הזמן, והלכה למעשה התקיפה הייתה החלטה שקולה שקיבלה המתלוננת, ללא קשר לאירוע מקדים כלשהו.

לטענת הנאשם, בעוד המאשימה סבורה, כי אין לאירוע במועדון ולהלך-רוחה של המתלוננת השפעה על אירוע הדקירה, הרי שהוא סבור, כי הלך הרוח חדור ההתלהמות של המתלוננת, המוטיבציה שלה למריבה ולאלימות, וכעסה עליו, הביאו את המתלוננת לרצון לנקום בו. עוד נטען לגבי סוגיה זו, כי מן התשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט, לרבות עדותה של המתלוננת עצמה, וכן עדויותיהם של הנאשם, ושל אימו, עולה, כי המתלוננת מתנהלת באלימות ובהתלהמות כאמצעי לפתרון סכסוכים.

לטענת הנאשם, אופיה האלים של המתלוננת רלוונטי לעניינו, הואיל וברר, כי כאשר נטלה המתלוננת את המנורה ורצה לעברו, היא התכוונה לחבול בו, ולא להתווכח עימו, לאיים עליו, או להתגונן מפניו באמצעות המנורה, ומשכך החלטתו להגן על עצמו באמצעות סכין, ולא באמצעות ידיו הייתה סבירה, ואף, כך נטען, האמצעי היחיד האפשרי בנסיבות העניין.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

עוד נטען, כי על בית המשפט לקבוע, כי הנאשם והמתלוננת היו שיכורים בעת האירוע, ולא כטענת הגנה, וכי בסמוך לאירוע מושא כתב-האישום המתלוננת כעסה על הנאשם בעקבות מעורבותו באירוע במועדון. עוד ביקש הנאשם לקבוע, כי זיכרונה של המתלוננת הלך והשתפר ככל שחלף זמן מאירוע הדקירה, בשל משככי הכאבים שנטלה לאחר הניתוח, וכי הריבים בינו לבין המתלוננת היו בעלי אופי מכוער, וכללו גם איומים הדדיים.

מחלוקת נוספת, כעולה מן הסיכומים, נסבה סביב השאלה האם סטר הנאשם למתלוננת במהלך וויכוח ביניהם, שעה שלטענתו התשובה לכך היא שלילית, וזאת גם בשים-לב לעדותה של המתלוננת בפני בית המשפט, לפיה לא זכרה האם הנאשם סטר לה אם לאו.

כמו-כן טען הנאשם, כי הגם שהוא התיז על המתלוננת מים, המים כלל לא פגעו במתלוננת, ומכל מקום עולה מן העדות של המתלוננת, כי היה "רק" אירוע אחד אלים, או סטירה או שפיכת מים. לא נטען בכתב-האישום, כך אליבא דנאשם, כי הוא תפס בראשה של המתלוננת, כדברי אימו, ולפיכך, גם בשים-לב לעדויותיהם של המתלוננת ושל הנאשם, אשר מכחישים טענה זו, אין לקבלה, ואין להגיע למסקנה המאולצת, לפיה שבעוד מדובר בסטירה, סברה בטעות האם, כי מדובר בתפיסת ראש.

עוד נטען בסיכומים, כי גם אם ייקבע שהנאשם נקט באלימות כלשהי כלפי המתלוננת, הרי שאין ספק, כי המתלוננת לא הגיבה לאירוע, עת נטלה את המנורה ותקפה את הנאשם, הואיל ולא היה כל אירוע באותה עת, והאירועים הקודמים הסתיימו לחלוטין. ודוק, כך נטען, המתלוננת סיימה להאכיל את התינוקת, הניחה אותה במיטה ורק אז נטלה את המנורה. אין מדובר, כך אליבא דנאשם, בתגרה הדדית, שעה שהנאשם הביע בבירור בהתנהגותו – הכנת אוכל במטבח – שהמריבה בינו לבין המתלוננת הסתיימה, ולפיכך התקיפה היזומה של המתלוננת, הייתה נקמה על אירוע הקודם ולא המשכו, כפי שאף עולה מעדותה של המתלוננת עצמה, וכן מעדויותיהם של הנאשם ושל אימו.

עוד ובנוסף נטען, כי די בכך שהמאשימה מסכימה שלא המתלוננת ולא אימו של הנאשם ראו את הדקירה, וכי הראיות בעניין זה אינן מספיקות להוכחה הטענה, לפיה הנאשם נעץ את הסכין בגוף המתלוננת, כדי להביא לזיכויו, בשים-לב להיעדר ראיה או לקיומו של ספק בסוגיה זו. המאשימה, כך נטען, ניסתה בסיכומיה להוכיח, כי הנאשם דקר את המתלוננת על-סמך "שקריו", אולם הודגש, כי נטל ההוכחה כולו על המאשימה, ומשהיא לא הוכיחה, כי הנאשם נעץ את הסכין בבטנה של המתלוננת, ואף מסכימה, כי המתלוננת רצה לעבר הנאשם, די בכך כדי להביא לזיכויו, בהיעדר הוכחת יסוד הכוונה.

לטענת הנאשם, עולה בבירור מן העדויות, לרבות מעדותה של גב' מ' א', חברתה של המתלוננת, כי טענתו בדבר הגנה-עצמית מבוססת, שעה שהמתלוננת ניסתה לעשות כל שלא ידה על-מנת לסלף את נסיבות אירוע הדקירה, ובעיקר בחרה שלא לספר על כך שתקפה את הנאשם באמצעות המנורה. המנורה, כך נטען, עשויה ממתכת, בעל תחתית משיש בגודל של כף-יד קמוצה, ולפיכך

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

ברי, כי נטילת המנורה, ההליכה המהירה לכיוונו של הנאשם על-מנת להטיח בו את המנורה, עת הנאשם לא עושה כל דבר מאיים, לא הותירה בידו כל ברירה אלא לנסות להתגונן.

נטען, כי מחדלי-חקירה חמורים של המאשימה פגעו ביכולתו של הנאשם להתגונן. המאשימה, כך נטען, לא העידה את זוג החברים של הנאשם, ששהו עימו ועם המתלוננת בעת הבילוי המשותף במועדון, שהיה משמעותי מאוד להבנת השתלשלות האירועים, וזאת גם בשים-לב לטענת המאשימה, לפיה יש לבחון את טענת ההגנה-העצמית בראי האירועים שקדמו לה, וכן שעה שידעה את עמדתו של הנאשם מן התשובה לכתב-האישום.

עוד נטען, כי המאשימה בחרה לחקור את המתלוננת שש פעמים, מתוכן רק פעם באזהרה, בעוד את הנאשם נחקר בכל הפעמים תחת אזהרה. כאשר בפני משטרת ישראל, כך נטען, תלונות הדדיות, עליה לנהוג באופן שוויוני, דבר שלא נעשה בענייננו, כפי שאף עלה מחקירתו של רס"מ טליע בדר, לפיה ברור, כי החשדות נגד המתלוננת לא עניינו את היחידה החוקרת, ומטרתה הייתה להביא את הנאשם לדין. ודוק, כך נטען, נגד המתלוננת שהודתה בביצוע עבירה מן החמורות בחוק העונשין, לא הוגש כתב-אישום, והתיק נגדה נסגר במהרה.

עוד ובנוסף נטען, כי טענתו של הנאשם להגנה-עצמית כלל לא נחקרה, או למצער נחקרה באופן רשלני וחובבני, ועובדה זו לכשעצמה מצדיקה את זיכויו של הנאשם או למצער מתן נשקל כבד להתקיימות יסודותיה.

לטענת הנאשם, עולה מן התשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט, לרבות העדויות שנשמעו, כי המאשימה ביצעה אבחנה לא ראויה בין מי שנתוניםם הרלוונטיים שווים. אבחנה זו, כך נטען, החלה כבר בשלב החקירה, נמשכה עם התקדמות החקירה, והגיעה עד להגשת כתב-האישום נגד הנאשם, שעה שלא צוין כל נימוק ראוי לאבחנה האמורה ותוך קיפוח זכויותיו של הנאשם, ופגיעה בטוהר ההליך בענייננו. ב"כ הנאשם הפנה בעניין זה ל-ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ'**, פ"ד נט(6) 777 (2005) (להלן: "**עניין בורוביץ'**"), וכן ל-בג"ץ 6396/96 **זקין נ' ראש עיריית באר-שבע**, פ"ד נג(3) 298, 305 (1999) (להלן: "**עניין זקין**"), ול-8551/11 **סלכגי נ' מדינת ישראל** (12.08.2012).

באשר לטענת ההגנה-העצמית נטען, כי יש להוכיח קיומם של ששה תנאים להוכחת טענת ההגנה-העצמית, ובעניינו של הנאשם התקיימו כולם, או למצער נותר ספק באשר להתקיימותם, כך שיש לקבוע, כי עומדת לנאשם ההגנה האמורה. בהתאם לחוק, כך נטען, על הנאשם להוכיח ברמת הוכחה של הטיית מאזן ההסתברויות, כי בעניינו מתקיימת ההגנה-העצמית, וכי מקום בו נותר ספק סביר, שלא הוסר, תחול ההגנה.

ב"כ הנאשם הפנה ל-ע"פ 2788/96 **אבלים נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 183, וטען, כי בעניינו של הנאשם, התקיים התנאי של תקיפה שלא כדין, הואיל והמתלוננת תקפה אותו שלא כדין. התנאי השני, הימצאותו של הנאשם בסכנה מוחשית, כך נטען, גם כן התקיים, הואיל והנאשם היה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

במטבח צר מימדים, ללא מפלט, עת המתלוננת התקרבה אליו בצעדים מהירים על-מנת לחבוט בראשו של הנאשם, כפי שעולה מעדותה של המתלוננת עצמה.

תנאי המיידיות, לטענת הנאשם, אף הוא התקיים, עת עולה מן התשתית הראייתית, כי מעשיו של הנאשם היו דרושים באופן מידי על-מנת לעצור את הסכנה בה היה, ודוק, מעשה החזקת הסכין, נפסק מיד כשהתרחקה המתלוננת, והנאשם לא ביצע כל פעולה נוספת לאחריה, לא סטר למתלוננת, ולא דחף אותה.

עוד נטען, כי הנאשם לא נכנס למצב ב"התנהגות פסולה" "תוך שהוא צופה מראש" את התפתחות האירועים, גם הואיל והנאשם מכחיש, כי סטר למתלוננת ולא הוכח שהמים שהתניז פגעו בה, וגם הואיל ואירוע שפיכת המים התרחש זמן ניכר לפני שהמתלוננת החליטה בפעולה יזומה ושקולה לפגוע בראשו במנורה.

בענייננו, כך נטען, גם אם ייקבע, כי הנאשם נכנס למצב ב"התנהגות פסולה", לא ניתן לקבוע, כי הוא צפה מראש את התפתחות האירועים, וכי לא הוצגה כל ראיה לכך שהנאשם צפה או אמור היה לצפות שהמתלוננת תחליט לנקוט באלימות מסיבית וחריגה תוך שימוש בכלי תקיפה.

ב"כ הנאשם הפנה ל-ע"פ 410/71 הורוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד כ"ו(1) 1972, 624, שם נקבעו, שני חריגים לכך שכניסה לתגרה היא מעשה שאינו כדין, האחד, עת היריב מפר את "כללי המשחק", לדוגמה שליפת נשק קטלני, עת נקבעה מסגרת התגושות ללא נשק. החריג השני, כך נטען, הוא כאשר אחד מן היריבים מפגין נחרצות שברצונו להפסיק את ההתמודדות, והשני ממשיך בתקיפה. בענייננו, כך לטענת ב"כ הנאשם, שני החריגים התקיימו, עת המתלוננת תקפה את הנאשם עם המנורה, ועת הוא נסוג מן העימות, והמתלוננת המשיכה בו.

לטענת הנאשם, בענייננו התקיים גם תנאי הנחיצות, הן מן הבחינה האיכותית, והן מן הבחינה הכמותית, הואיל שלא הייתה לו כל חלופה אחרת, מלבד האפשרות בה בחר, בשים-לב לכך שלא הייתה לו כל דרך לברוח, או לחמוק מן המתקפה של המתלוננת, אשר הייתה חדורת מוטיבציה לפגוע בו. עוד נטען, כי הסכין הייתה על משטח העבודה במטבח, והנאשם נטל אותה, מבלי לחפש סכין פוגענית יותר או פחות, אלא השתמש במה שניתן היה להתגונן איתו מול מנורה מברזל, שתחתיתה עשויה מאבן.

עוד נטען, כי הנאשם עמד גם בתנאי המידתיות, הואיל והוא לא יכול היה להדוף את המתקפה של המתלוננת ללא שימוש בסכין, וזאת בשים-לב לפסיקת בתי המשפט, לפיה כלים מברזל מוגדרים כנשק קר, בשים-לב ליכולתם לפגוע ולהזיק לגוף-האדם. ובענייננו, כך נטען, ברור שהיה צפוי לנאשם נזק חמור, לו הייתה פוגעת בו המתלוננת באופן מלא, מבלי שהייתה נבלמת על-ידי אימו של הנאשם, ועל-ידי הסכין. כן הודגש, כי השימוש בסכין נעשה לאחר שלא היה לנאשם כל כלי אחר, פחות פוגעני, בסמוך אליו, באותה עת, ובהתחשב בשבריר השנייה שהיה לו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

עוד ובנוסף נטען, כי אין מקום לקבל את טיעוני המאשימה, לפיהם הנאשם הפך את האירוע לפיזי, וכי היה זה הוא שבחר להסלים את המצב. עוד יש לדחות את טענת המאשימה, כך נטען, לפיה עמידתה של אימו של הנאשם בין הנאשם לבין המתלוננת הקהתה ממידת הסכנה שהייתה לנאשם מן המתקפה של המתלוננת, הואיל ונוכחותה של האם גרמה לכל היותר שהנזק לנאשם ממכת המנורה יפחת, ובנוסף כך נטען, טענת ההגנה-העצמית כוללת גם הגנה על הזולת.

לטענת הנאשם, בשים-לב לשטח הקטן בו מצוי המטבח, לא ניתן היה לנופף עם הסכין, ולהזהיר את המתלוננת באמצעותו, הואיל ולא זו בלבד שלא הייתה בכך כל תועלת, כי אם יכול היה להיגרם נזק חמור למתלוננת ואימו. כמו-כן נטען, כי לא התקיים בנאשם היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, הואיל ולא הייתה לו כוונה לפגוע במתלוננת עם הסכין, וכי אף הוכח, כי לא חפץ בכך, וכי החזקת הסכין לא נועדה על-מנת לפגוע במתלוננת.

דיון והכרעה

68. אקדים אחרית לראשית, ואומר כבר עתה, כי לאחר שנתתי דעתי לתשתית הראייתית שהונחה בפניי הן על-ידי התביעה והן על-ידי ההגנה, לרבות הודעות העדים בחקירותיהם, העדויות שנשמעו בפניי, כתב-האישום, תשובת הנאשם לכתב-האישום, סיכומי התביעה וסיכומי ההגנה, אני **מזכה** את הנאשם מעבירת האיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ו**מרשיע** את הנאשם בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א) + (א1) לחוק העונשין, וכן **מרשיעו** בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין.

69. ענייננו באירוע אחד, שהתנהל בשלוש מערכות. נגד הנאשם הוגש כתב-אישום בגין שלוש עבירות, שהיו עדים להן שלושה – המתלוננת, הנאשם, ואימו של הנאשם - וכל אחד מן העדים מסר לאורך ההליך שלוש גרסאות שונות, למצער.

על-מנת להגיע לכלל הכרעה, אפנה לבחון את הסוגיות האמורות, דבר דבור על אופניו.

70. המערכה הראשונה של האירוע מושא כתב-האישום החלה בעת בילוי משותף של המתלוננת ושל הנאשם, יחד עם זוג חברים במועדון, בלילה שקדם לאירוע הדקירה, במהלכו התפתחה ביניהם מריבה, ועל כך אין מחלוקת בין הצדדים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

כאשר הגיעו בני-הזוג לביתה של אימו של הנאשם, גב' א' ב', בסיום הבילוי, הייתה הפוגה במריבה ביניהם, הואיל והם פרשו לישון.

המערכה השנייה, החלה בשעת בוקר מוקדמת, עת התעוררו המתלוננת והנאשם לקול בכייה של התינוקת, ובעוד המתלוננת האכילה את התינוקת, התלהט שוב הוויכוח בין בני-הזוג, גם על כך אין מחלוקת.

מנקודה זו מתפצלות גרסאות העדים לכל עבר, עת לטענת המאשימה, וכעולה מכתב-האישום, צעקו בני-הזוג זה על זה והנאשם איים על המתלוננת באומרו, כי יקום ויכה אותה, והמתלוננת אמרה לו ש"יקום", הנאשם מכחיש את האמור.

בהמשכו של הוויכוח, כך לטענת המאשימה, סטר הנאשם למתלוננת על פניה, בעת שהחזיקה את התינוקת, וכן שפך עליה מים מתוך כוס שהחזיק בידו, מנגד טען הנאשם, כי הוא שפך על המתלוננת מים, שככל הנראה לא פגעו בה, אולם לא סטר לה.

בשלב זה, וגם על כך אין מחלוקת בין הצדדים, הייתה הפוגה בוויכוח, עת הנאשם הלך למטבח, והמתלוננת סיימה להאכיל את התינוקת והניחה אותה במיטה.

המערכה השלישית, החלה לאחר שהמתלוננת סיימה, כאמור לעיל, להאכיל את התינוקת ולהניחה במיטתה. לטענת המאשימה בתגובה למעשיו של הנאשם, נטלה המתלוננת מנורה, והתקדמה לעברו של הנאשם, תוך שהיא מניפה את המנורה על-מנת להכותו. מאידך טוען הנאשם, כי חלוף הזמן בין מעשיו, השנויים במחלוקת, לבין תקיפתו על-ידי המתלוננת באמצעות המנורה, מנתקים את הקשר בין האירועים.

בהמשך המערכה השלישית, לטענת המאשימה, עת התקרבה המתלוננת אל הנאשם, דקר אותה הנאשם בבטנה, באמצעות סכין, דקירה עמוקה. מנגד, טוען הנאשם, הן, כי המתלוננת פגעה בו באמצעות המנורה, והן, כי הוא לא דקר את המתלוננת, אלא החזיק בסכין. ריצתה של המתלוננת לעברו, כך נטען, הובילה לדקירתה, ולפיכך אין לייחס לו כוונת דקירה. לחלופין נטען, כי עומדת לנאשם, בנסיבות המתוארות, טענת ההגנה-העצמית.

יודגש, כי כתוצאה מן הדקירה, החלה המתלוננת לדמם מבטנה. אחיו של הנאשם הזמין אמבולנס, והמתלוננת פונתה אל "המרכז הרפואי -----", שם נקבע, כי נגרמו למתלוננת פצע דקירה בבטן שמאלית עליונה, חתך בשורש של מזוקולון, חתכים בקולון רוחבי וחתך בתריסריון. המתלוננת אושפזה למשך 7 ימים, ונותחה בניתוח מסוג לפרוטומיה ובתפירת החתכים, ואף על כל אלה אין מחלוקת.

71. כעת, ומשברור, כי המחלוקת בין הצדדים נטועה הן בקיומם של יסודות שלוש העבירות בהן מואשם הנאשם, והן בעמידתו של הנאשם בתנאים שנקבעו להוכחת קיומה של טענת ההגנה-

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

העצמית, אפנה תחילה לבחון את התקיימותן של יסודות עבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תקיפה בנסיבות מחמירות, ועבירת האיומים.

ככל שאקבע, כי התקיימו יסודותיה של עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, אבחן את התקיימותה של טענת ההגנה-העצמית של הנאשם, בנסיבות שבפנינו, ואדגיש, כי דומה שטענות הנאשם לכורח וצידוק ננטשו, הואיל והן לא הוזכרו בסיכומים. לבסוף אבחן את טענות הנאשם בדבר הגנה מן הצדק, אכיפה בררנית, ומחדלים של רשויות התביעה.

72. סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

בענייננו, עולה מכתב-האישום, כי במהלך הוויכוח, איים הנאשם על המתלוננת באומרו, כי יקום ויכה אותה, והמתלוננת אמרה לו ש"יקום", אולם מן התשתית הראייתית שהונחה בפניי עולה, כי המאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הדברים הללו אכן נאמרו.

הטענה אודות אמירה מ' זו לא עלתה בשחזור של המתלוננת, מיום 06.01.2020. אדגיש, כי בשחזור האמור, אין ולו ברמז, אמירה של המתלוננת, לפיה איים עליה הנאשם.

עוד אדגיש, כי כפי שאפרט גם בהמשך, גרסתה המהימנה ביותר של המתלוננת, ניתנה במועד השחזור, עת יצאה היא מבית-החולים, הן הואיל ויש לראות באמירותיה בשחזור כאמירות ספונטניות של קורבן עבירת אלימות, והן הואיל ודומה, כי ככל שחלף הזמן, ניסתה המתלוננת לצמצם את אחריותו של הנאשם בעבירות בהן מואשם.

המתלוננת חזרה והדגישה בעדותה מיום 24.06.2020, כי היא אינה זוכרת אמירה מאימת של הנאשם כלפיה באירוע שבענייננו, וכאמור כבר לעיל גרסה זו תואמת את השחזור, שם כלל לא הזכירה קיומם של איומים.

ר' עמ' 9 לפרוט', שו' 29-20:

"ש: אוקיי. תתארי בבקשה מה הוא אמר לך במהלך הוויכוח, כשאתם בבית.
ת: רבנו, קיללנו אחד את השנייה. הוא איים, אני איימת. רבנו.
ש: את זוכרת מה הוא אמר?
ת: מילה במילה? לא.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

ש: אני אזכיר לך מה את אמרת במשטרה. אני מפנה להודאה הרביעית, בשורה 30. ההודאה המודפסת, הראשונה. את אמרת "אני לא זוכרת על מה זה התחיל. אפילו א' שואלת אותי על מה רבנו ואני לא זוכרת. אני זוכרת שרבנו, אני זוכרת שהוא שכב בסלון בזמן שהאכלתי את הילדה וקילל אותי ואיים עליי 'סתמי את הפה אני אהרוג אותך'".

ת: יכול להיות, כן. רבנו, קיללנו, איימנו".

מהמשך העדות, עמ' 29-30 לפרוט' עולה, כי:

"עו"ד סלימאן: ובמהלך הוויכוח הזה, את, במשטרה נשאלת במיוחד לגבי איום. ואני אומר לך, אמרת שהוא לא איים. אני אקריא לך את זה. את מספרת להם את האמת, בהודאה מה-29, שעה 18. שואלים אותך אם הוא, בעלך, איים עלייך לפגוע בך.

עו"ד בר: תפנה בבקשה.

עו"ד סלימאן: שורה 21.

עו"ד בר: באיזה עמוד?

עו"ד סלימאן: עמוד 2. ואת עונה להם "אני לא זוכרת באותו יום ספציפית".

וכן:

"אני אמרתי שבכל מריבה שלנו, כן, אנחנו לא יודעים לריב. זה היה מגיע למקומות מכוערים של קללות ואיומים, זה מה שאני אמרתי. אבל באותו יום ספציפית שהוא שאל אותי על המקרה עצמו, אמרתי שאני לא זוכרת".

(ההדגשות אינו במקור).

ודומה, כי כפי שעולה מכתב-האישום, אף המאשימה סברה, כי הדברים שהוקראו מהודעתה של המתלוננת "סתמי את הפה אני אהרוג אותך", לא נאמרו.

עוד ובנוסף אדגיש, כי איום זה, או כל איום אחר באירוע שבענייננו, אף לא הוזכר בשיחתה של חברתה של המתלוננת, גבי מ' א', עם משל"ט ביום 29.12.2019, ובהודעתה מאותו יום נאמר: "אני לא יודעת על אלימות פיזית, ע' מספרת לי על אלימות מילולית ביניהם, על זה שבעלה מאיים עליה כל הזמן, "אני ארצח אותך", מקלל אותה ומשפיל אותה", אולם לא הזכירה אף לא במילה, כי המתלוננת סיפרה על איום באירוע מושא ענייננו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

הגם שלמרות שבתשובתו לכתב-האישום כפר הנאשם בכך שאיים על המתלוננת, בעדותו מיום 01.12.2020 טען, כי הוא אינו זוכר שעשה כן. לטענת המאשימה, די בדברים אלו, לפיהם הוא לא שלל, כי איים על המתלוננת על-מנת להרשיעו בעבירת האיומים.

איני סבור כך.

ראשית, גם הנאשם, כמו המתלוננת, חזר בעדותו, על כך שהוא אינו זוכר, שאיים על המתלוננת, והדגיש, כי הגם שאינו יכול לשלול זאת, הוא לא חושב שעשה כן. סבורני, כי בסוגיה זו קיימת תמימות-דעים אותנטית בין המתלוננת לבין הנאשם, לפיה הם אינם זוכרים קיומם של איומים באירוע מושא כתב-האישום.

73. שנית, דומה, כי המאשימה לא צלחה אף בהוכחת הכוונה המיוחדת של הנאשם - הנדרשת בעבירה זו - מעבר לכל ספק סביר, ואזכיר, כי בעבירת האיומים, אין די בהוכחת קיומו של איום.

המאשימה טענה בסיכומיה, כי מטרתו של הנאשם באמירותיו למתלוננת הייתה להפחידה, בשל הוויכוח ששרר ביניהם, וכי התנהגותו האלימה כלפי המתלוננת, זמן קצר לאחר מכן, מלמדת אף היא על כוונתו של הנאשם להלך אימים על המתלוננת ולהפחידה.

אולם מבחינה מעמיקה של התשתית הראייתית שהונחה בפניי, עולה, כי לאורכה ולרוחבה של עדותה של המתלוננת, ואומר זאת בצער, ריבים, קללות ואיומים הדדיים היו שגרת יומם שלה ושל הנאשם, ודומה, כי הדברים לא נאמרו על-ידם על-מנת להפחיד זה את זה.

ר' עמ' 30 לפרוט, שו' 21-22 :

"אני אמרתי שבכל מריבה שלנו, כן, אנחנו לא יודעים לריב. זה היה מגיע למקומות מכוערים של קללות ואיומים, זה מה שאני אמרתי.

וכן עמ' 33 לפרוט'. שו' 34-39, וכן עמ' 34, שו' 1-7 :

"ש : זה בעייתי, כי את אמרת, ותתקני אותי אם לא נכון, שבעבר כל מריבה היה מאיים. זה קצת מפריע לי עכשיו.

ת : לא, היה מריבות שכן הוא איים עליי.

ש : אבל כל מריבה מאיים?

ת : לא, רוב המריבות זה היה קללות. אבל היו מריבות שהוא גם איים.

ש : הבנתי. רוב המריבות היה מקלל, וגם את מקללת.

ת : כן.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

ש: גם איומים. היה מאיים, לפעמים את מחזירה לו איום. 'אני אראה לך, אני אראה לך'. נכון? עוד פעם, אנחנו לא היינו אתכם אבל אני ניזון ממנו....
ש: אבל אף פעם לא איימת עליו שהוא איים עלייך גם?
ת: אמרתי לו ש'אני אראה לך מה זה'. אמרתי לו. כאילו אתה יודע".

כך בשגרה, וכך גם באירוע שבעניינו :

ר' עמ' 9 לפרוט, שו' 21-22 :

ש: אוקיי. תתארי בבקשה מה הוא אמר לך במהלך הוויכוח, כשאתם בבית.
ת: רבנו, קיללנו אחד את השנייה. הוא איים, אני איימתי. רבנו".

ובהמשך בשו' 29 :

יכול להיות, כן. רבנו, קיללנו, איימנו. (ההדגשות אינן במקור).

ער אני, כי ככלל יש לבחון את האיום מבעד למשקפיים אובייקטיביים, אולם בד-בבד יש לבחון את תוכן הדברים, את הנסיבות בהן נאמרו הדברים, והאם היה בהם כדי להטיל אימה על אדם מן היישוב. בנוסף, יש לזכור, כי "יותר מאדם אחד חי בישוב וכל אחד לובש צורות שונות".

אפנה לדבריו של כב' השופט נ. הנדל ב- ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל, 12.07.2010, פסקה 6 :

"הכלל הוא כי על האיום להיבחן מבעד למשקפיים אובייקטיביים – דהיינו, האם בתוכן הדברים ובנסיבות שבהן נאמרו היה כדי להטיל אימה על האדם מהיישוב. עם זאת, יש לזכור כי "יותר מאדם אחד חי בישוב וכל אחד לובש צורות שונות" (ע"פ 4210/09, 4043/09 לירן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.11.09); וראו גם ע"פ 7474/02, 7384/02 ו-7415/02 איציק כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.10.03) [להלן 'עניין איציק כהן']; וראו גם ע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי פ"ד ח (1) 295, 299; ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג (3) 373, 378 [להלן 'עניין ליכטמן']; ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב (1) 408, 415)".

שנית, סבורני, כי טענה לפיה התנהגותו האלימה של הנאשם כלפי המתלוננת, מלמדת אף היא על כוונתו של הנאשם להלך אימים על המתלוננת ולהפחידה, היא חרב פיפיות, הואיל והמאשימה אינה מקבלת את טענת הנאשם, לפיה עת נטל הנאשם את הסכין התכוון הוא רק להפחיד את המתלוננת ותו לא.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

אדגיש, כי עבירת האיומים היא עבירה חמורה מאין כמותה, וזאת בשל הקו הדק העובר בינה לבין המעשה עצמו. שימת הגבול בעבירת האיומים חיונית ועשויה למנוע את ביצוע המעשה, וברי, כי התנהלותם של בני-הזוג, כעולה מעדויותיהם, קשה מאוד, ובלתי-ראויה.

לצד זאת, ונוכח כל האמור לעיל, בשים-לב לכך שהמאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר לא את עצם קיומו של האיום באירוע מושא כתב-האישום, ולא את הכוונה המיוחדת הנדרשת בעבירה זו, אני **מזכה** את הנאשם מעבירת האיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

74. העבירה השנייה בה מואשם הנאשם, והתרחשה במערכה שנייה של האירוע שבענייננו, היא תקיפה בנסיבות מחמירות, אשר מנויה בסעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין, וקובעת כהאי לישנא:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה.

ובהמשך,

(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:

(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;"

בענייננו המחלוקת בין המאשימה לבין הנאשם, נטועה בשאלה האם התקיים הרכיב ההתנהגותי שביסוד העובדתי, משמע האם תקף הנאשם את המתלוננת?

כעולה מכתב-האישום סבורה המאשימה, כי במהלך הוויכוח בין המתלוננת לבין הנאשם סטר הנאשם למתלוננת על פניה, בעת שהחזיקה את התינוקת, וכן שפך עליה מים מתוך כוס שהחזיק בידו.

מנגד, טוען הנאשם, כי לא סטר למתלוננת, וכי המים שהתיז על המתלוננת כלל לא פגעו בה. הנאשם מפנה בסיכומיו לעדותה של המתלוננת בבית המשפט, ולפיה, לטענתו, לא הוכח שהנאשם תקף את המתלוננת, או לחלופין עולה ספק רב מן העדות של המתלוננת שעשה כן.

בנוסף ביקש הנאשם בסעיף 15.ג. לסיכומיו לקבוע, כי "המתלוננת זכרה פחות טוב ככל שהייתה קרובה לאירוע, גם בגלל שבמשך שבוע הייתה "על המון משככים ומטשטשים".

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

אין בידי לקבל טענות אלה של הנאשם, ואני סבור, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, הואיל ויסודותיה הוכחו מעבר לכל ספק סביר, ואפרט:

ראשית, סבורני, כי לא זו בלבד שאין ממש בטענה האמורה בסעיף 15.ג. לסיכומיו של הנאשם, אלא שההיפך הוא הנכון.

טיבה וטיבעה של אמירה ספונטנית של קורבן מעשה אלימות ידועים, ובשל חשיבותה הרבה, היא אף קיבלה מעמד חוקי בסוגיית עדות מפיי-השמועה, בסעיף 10 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א – 1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**). קבלת עמדתו של הנאשם נוגדת במובהק את התכלית המצויה בבסיס קבלת אמירה ספונטנית של קורבן אלימות, ומנוגדת לשכל הישר.

עוד אציין, כי משככי כאבים, אינם משככי זיכרון, וכי מעיון מעמיק בהודעות המתלוננת במשטרת ישראל, השחזור, ועדותה בבית המשפט, עולה דווקא תמונה הפוכה, לפיה תדירות שימושה של המתלוננת במילים **"אני לא זוכרת"** הולך וגובר עם חלוף הזמן.

עוד ובנוסף יש לזכור, כי מצב בו בן-זוג שהיה קורבן למעשה אלימות מצד בן-הזוג השני מנסה להקל עם בן-הזוג הפוגע ולצמצם מאחריותו, שכית, ואף מצוי בבסיס סעיף 62 א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב – 1982 (להלן: **"חוק סדר הדין הפלילי"**).

"(ב) בקשת המתלונן שלא להעמיד לדין את בן זוגו בעבירת מין או אלימות שביצע כלפיו, לא תהווה, כשלעצמה, סיבה יחידה להחלטה לפי סעיף 62(א) שנסיונות העניין בכללותו אינן מתאימות להעמדה לדין.

(ג) ביקש המתלונן שלא להעמיד לדין את בן זוגו בעבירת מין או אלימות שביצע כלפיו והבקשה מהווה סיבה מבין הסיבות שלא להעמיד לדין, רשאי תובע, בטרם יחליט כאמור בסעיף 62(א), להפנות את המתלונן, בן זוגו או שניהם, בהסכמת כל אחד מהם למרכז, ויחולו, לעניין קבלת ההחלטה, הוראות סעיף 59א(ג)(3) עד (5), בשינויים המחויבים."

ואכן, גם בענייננו, כאמור כבר לעיל, במהלך עדותה של המתלוננת בבית המשפט, ניסתה היא להקל עם הנאשם, ולצמצם את אחריותו באירוע מושא כתב-האישום, וטענה, כי הגם שבהודעתה במשטרת ישראל זכרה, שהנאשם סטר לה, במועד העדות כבר אינה בטוחה בכך.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

ר' עמ' 4 לפרוט', שו' 6-11 :

ת': אני זכרתי שקיבלתי סטירה, הוא זוכר שהוא שפך עליי מים, אני לא זוכרת מה מהם נכון.
ש: מה את זוכרת שהיה?
ת: לא זוכרת מה מהם נכון, אני מעלה את שתי המה שעלה.
ש: רגע, ע'. בואי נתעכב רגע על הנקודה הזאת. את במשטרה מה אמרת?
ת: שאני שזכרת שקיבלתי סטירה, אוקיי? אבל עלו הרבה מאוד...."

ובהמשך, שו' 20-27 :

"העדה, גב' ב': תראי, אין לדעת. כי גם אני לא זוכרת באמת מה היה וגם ב' לא זוכר כי שנינו היינו תחת אלכוהול, אוקיי? אז אני אומרת מה שאני זוכרת, זה או או, או זה היה או זה היה. אני לא יכולה להגיד חד משמעית.
עו"ד בר: אז רגע, אני לא רוצה, אני רוצה רק להבהיר. תתייחסי בבקשה רק למה שאת אמרת, ולמה שאת זוכרת.
העדה, גב' ב': אז אני אומרת מה שאני אמרתי.
ש: מה את אמרת במשטרה?
ת: אני אמרתי שאני קיבלתי סטירה, כי זה מה שזכרתי, אוקיי?"

וכן בעמ' 19 לפרוט', שו' 27-30 :

ש': מה את זוכרת?
ת: מה אני זוכרת שאני אמרתי כאילו בחקירה?
ש: לא, מה את זוכרת מהאירוע.
ת: אני זוכרת שקיבלתי סטירה". (ההדגשות אינן במקור).

מנגד, מן השחזור שערכה המתלוננת ביום 06.01.2020, לאחר שחרורה מבית-החולים, עולה תמונה ברורה, לפיה הנאשם סטר למתלוננת.

המתלוננת אומרת במפורש בשחזור, כי הנאשם: **"...נתן לי סטירה"**, בהמשך השחזור אומרת המתלוננת שהיא הייתה **"נסערת מהמריבה ומהסטירה"**.

בעיקר יש לשים-לב, שכאשר נשאלה המתלוננת באיזה שלב ירדה א', אימו של הנאשם, לקומה בה שהו בני-הזוג: **"לפני שב' תקף אותך?"** ענתה המתלוננת באופן ספונטני **"בדקירה או בסטירה?"**. ברי, כי תשובה מידית וספונטנית זו, מבהירה את תמונת המצב הנכונה, לפיה הנאשם סטר למתלוננת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

חיזוק לדבריה של המתלוננת, מתקבל גם מהודעתה של חברתה של המתלוננת למשטרת ישראל, מיום 29.12.2019 אמרה גב' מ' א':

"דיברתי בטלפון עם ע' בשעות הבוקר והיא סיפרה לי שהיה לה אירוע עם בעלה והוא נתן לה סטירה...." (ההדגשה אינה במקור).

למעלה מן הצורך, אדגיש, כי עמדתה של המאשימה, לפיה הנאשם תקף את המתלוננת, אף מקבלת חיזוק מדבריה של אימו של הנאשם, בעדותה מיום 16.07.2020, עמ' 40 לפרוט', שו' 8-12, לפיהם:

"ואני אומרת לב' תעשה לי טובה תעלה למעלה תלך לישון עם ש' בממ"ד הכל בסדר, אמרתי לע' אנשים ישנסי, והיא ממשיכה והיא מקלללת, ב' הלך אליה היא יושבת מאכילה את נועה הוא תפס לה את הראש ואמר לה תשתקי לה (מדגימה איך תפס את הראש בשתי הידיים). אמר לה תשתקי את כל פעם באה לפה ועושה סקנדלים. תפסתי אותו ואמרתי לו אתה לא נוגע בה אפילו...." (כך במקור).

ועל אף, שהנאשם טוען, כי לא נטען בכתב-האישום, שהוא תפס בראשה של המתלוננת, ולפיכך לא ניתן להרשיעו בכך, אזכיר, כי הגם שבענייננו מדובר בהרשעה באותה עבירה, ודבריה של אימו של הנאשם, מהווים רק חיזוק לגרסתה של המתלוננת, סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, קובע, כי:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום.

בענייננו, ניתנה לנאשם אפשרות סבירה להתגונן, הן בנוגע לטענה לפיה סטר למתלוננת, והן בנוגע לחיזוק שסיפקה אימו לטענה זו, וברי, כי דבריו בעדותו מיום 01.12.2020, עמ' 42 לפרוט', שו' 9-19, לפיהם שיקרו גם המתלוננת וגם אימו בעדויותיהן, מטילים צל כבד על מהימנות גרסתו.

"ש: שע' ירדה מהקומה השנייה, לא ע' ולא אימא שלך מספרות את זה. אתה מדלג באופן מאוד נוח על כל נושא הסטירה, או התפיסה בראש.

ת: אוקיי.

ש: אתה לא מתאר שום מגע עם ע'.

ת: כי לא היה, לא היה.

ש: למרות ששתיהן מספרות, שתיהן מספרות את זה.

ת: אוקיי.

ש: מה אתה אומר?

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

ת: לא היה ולא נברא.

ש: אז שתיהן משקרות?

ת: שתיהן משקרות."

סבורני, כי גם הטענה, לפיה שפך הנאשם מים על המתלוננת הוכחה מעבר לכל ספק סביר, בשים-לב לעדותו של הנאשם, ר' עמ' 31 לפרוט' מיום 01.12.2020, שו' 24-25:

ש: "אוקיי אבל לשיטתך אתה כן שפכת עליה מים?"

ת: "זה כן". (ההדגשה אינה במקור).

וכן לעדותה של גב' א' ב', אימו של הנאשם, עמ' 40 לפרוט' מיום 16.07.2020, שו' 12-16:

"היא המשיכה להאכיל את הילדה, הלך למטבח הוציא לחמניה מארון הפלסטיק בשביל לאכול, מזג מים בכוס חד פעמית של קרטון שתיה חמה שתה והיא ממשיכה והיא ממשיכה, הוא בא אליה שפך לה מים על הפרצוף אמר לה תפסיקי תרגעי, קצת מים נשפכו גם על היד שלי, לא היו הרבה מים, הוא צינן לה את הפנים כי היא לא הפסיקה היא כל הזמן קיללה וצעקה. הצעקות שלה היא אפילו לא חשבה שיש בביתא נשים ישנים. (ההדגשה אינה במקור).

נוכח כל האמור לעיל, אני קובע שהנאשם סטר למתלוננת במהלך הוויכוח ביניהם, בעודה מאכילה את התינוקת, וכן שפך עליה מים, ולפיכך אני **מרשיעו** בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין.

75. העבירה השלישית בה מואשם הנאשם, היא עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) + (א)(1) לחוק העונשין:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו – מאסר שבע שנים".

ובהמשך,

"(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 –

(1) כשהעבריין נושא נשק חס או קר, דינו – כפל העונש הקבוע לעבירה;"

וכן:

"(א) העובר עבירה לפי סעיף 333 כלפי בן משפחתו, דינו – מאסר עשר שנים".

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

כאמור כבר לעיל, אין מחלוקת, כי פצע הדקירה של המתלוננת התרחש במערכה השלישית של האירוע שבעניינו, וזאת לאחר שהמתלוננת סיימה להאכיל את התינוקת, הניחה אותה במיטתה, נטלה מנורה על-מנת לפגוע בנאשם, וצעדה לעברו של הנאשם עם המנורה בידה.

המחלוקת בנוגע להתקיימות העבירה האמורה נטועה הן בשאלת הרכיב ההתנהגותי שביסוד העובדתי, משמע, האם דקר הנאשם את המתלוננת, או שמא כטענת הנאשם, בעוד הוא אחז בסכין ותו לא, נדקרה המתלוננת, עת היא פסעה במהירות לעברו על-מנת לפגוע בו, וננעצה בסכין? והן בשאלת התקיימותו של היסוד הנפשי הנדרש בעבירה, עת לטענת הנאשם, כעולה מסעיף 33 לסיכומיו "...הרי די בכך כדי להביא לזיכוי הנאשם בהעדר הוכחת יסוד הכוונה....".

76. כאמור כבר לעיל סבורני, כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר, הן מבחינת היסוד העובדתי והן מבחינת היסוד הנפשי, ולפיכך יש להרשיעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) + (א)(1) לחוק העונשין, בשים-לב לכך שהסכין היא נשק קר, וכי המתלוננת היא אשתו של הנאשם, ואפרט:

ראשית, אין בידי לקבל את טענת הנאשם, לפיה הואיל ומעדותה של המתלוננת עולה, כי היא לא ראתה את הסכין, ולא יודעת כיצד נדקרה, יש לזכותו.

הן בשחזור שערכה המתלוננת ביום 06.01.2020, והן מן התכתובות של המתלוננת עם חברותיה, גב' מ' א' וגב' חן סעדה, עת הייתה המתלוננת מאושפזת בבית-החולים, עולה, כי היא שבה וחזרה על כך שהנאשם דקר אותה.

בהתכתבות עם גב' מ' א' :

"מ': כמה פעמים הוא דקר אותך ע'!!!!!!"

1000!!!!

המתלוננת: פעם אחת הפתחים השניים זה מהניתוח

מ': הוא עשה חתך ארוך?

ע': לא קצר אבל עמוק"

ובהמשך עם גב' חן סעדה :

"חן: נו ומה יש לך?

המתלוננת: "ב' דקר אותי בבטן"

ברי, כפי שהדגשתי לעיל, כי דבריה אלה של המתלוננת מהווים אמירה ספונטנית של קורבן עבירה שעל טיבה וטבעה עמדתי זה מכבר.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

יתרה מכך, דומה, כי נוכח הנסיבות שבענייננו, לפיהן הייתה זו חברתה של המתלוננת שהודיעה למשטרת ישראל על מעשה הדקירה, ניתן אף לקבוע, כי המתלוננת לא ביקשה להפליל את הנאשם, או להעצים את מעשיו – נהפוך הוא.

שנית וזה העיקר, בשחזור שערך הנאשם, מדגים הוא, כי כאשר ראה את המתלוננת מגיעה לעברו במהירות עם המנורה, הוא נטל את הסכין, החזיקה קרוב לגופו, ורכן קדימה עם פלג גופו העליון. בשחזור נראה הנאשם עומד במטבח, גבו אל משטח העבודה ופלג גופו העליון, מן האגן כלפי מעלה מורכן קדימה במקביל לרצפה, בצורה של "ר" הפוכה.

דומני, כי אין, ולא יכול להיות חולק, כי במצב זה, עת מחצית מגופו של הנאשם מוטה החוצה, ראשו בולט, והוא מחזיק את הסכין קרוב לגופו, לא יכולה הייתה המתלוננת להידקר, הואיל והיא הייתה נתקלת בראשו של הנאשם, אשר בלט החוצה, בשל המצב בו עמד, והיא הייתה נעצרת.

הדרך היחידה בה יכולה הייתה המתלוננת להידקר במצב דברים זה היא על-ידי הנפת ידו של המתלוננת קדימה וישר, באופן שהיד, האוחזת בסכין, הייתה זו שבולטת החוצה ולא הראש. אדגיש, כי חיזוק לכך אף ניתן למצוא בדו"ח הודעתה של ד"ר אנה וקרב, רופאה מנתחת במחלקה כירורגית ב', במרכז הרפואי -----, מיום 05.01.2020, שעה 10:00, אשר סומנה כמוצג מ/50. ממנה עולה, כי הפגיעות במעיים של המתלוננת נמצאו בקו האמצע, מן הפצע לכיוון מרכז הגוף.

חיזוק נוסף, ניתן למצוא בעדויותיהם של המתלוננת, הנאשם, ואימו של הנאשם, לפיהן עמדה האם בין המתלוננת לבין הנאשם בעת אירוע הדקירה, וסבורני, כי לו היה הנאשם "רק" אוחז בסכין לצד גופו, הייתה זו דווקא האם שהייתה נדקרת.

ר' עדותה של המתלוננת מיום 24.06.2020, עמ' 9, לפרוט', שו' 1-2 :

"ב' עמד במטבח, אני עמדתי מולו, כאילו ליד הפינת אוכל. יש להם פינת אוכל עגולה. ובעצם א' עמדה ביני לבינו אבל לא באמצע, אלא בצד".

וכן עדותה של אימו של הנאשם, מיום 16.07.2020, עמ' 41 לפרוט', שו' 8-20 :

"ש. הדגמת איך את היית בשלב שע' מגיעה עם המנורה, איך מנח הגוף שלך לעומת הגוף שלה? ת. אני מולה. ש. עם הפנים אליה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

- ת. כן.
 ש. איפה ב' ביחס אליך?
 ת. ב' היה במטבח יש רווח קטן בין פינת האוכל זה קיר דק, שם היה אמור להיות מקרר אבל שמנו שם ארון.
 ש. איך הגעת למצב שאת ביניהם?
 ת. אני היחידה שיהיתי שם, כי אני ראיתי את ע' באה עם המנורה. אני עמדת שם שלא, היא באה ככה עם המנורה מנעתי את כל ההתקלות הזאת. ע' גם יותר גבוהה ממני היא הטיחה בו את זה, המנורה נשברה בדיוק.
 ש. אם את באמצע איך את מסבירה את זה שע' נדקרה?
 ת. אני לא יודעת אני הייתי עם הגב לב'...."

וכן עדותו של הנאשם, מיום 01.12.2020, עמ' 25 לפרוט', שו' 8-12:

- "ש: הבנתי. ואימא שלך שוב אני שואל רק, איפה היא הייתה בזמן שכבר אתה וע' קרובים אחד לשני?
 ת: איפה אימא שלי הייתה?
 ש: כן.
 ת: בינינו. לא ממש מולי, היא הייתה בינינו"

בנוסף, יש לתמוה, מדוע אם כטענתו של הנאשם, הוא "רק" החזיק בסכין, והייתה זו המתלוננת שרצה לעברו, ונתקלה בסכין, הוא לא דיווח על האירוע כהווייתו מיד, ובחר ליתן גרסה מתפתלת ומתפתחת, שלא לומר שקרית?

77. באשר ליסוד הנפשי, סבורני, כי במישור ההכרתי חזקה על הנאשם, כי היה מודע למשמעות התנהגותו, לקיום הנסיבות, ולאפשרות גרימת התוצאות הטבעיות שעלולות לצמוח מנטילת הסכין והנפתה לכיוונה של המתלוננת, וסבורני, כי הנאשם לא הצליח לסתור את החזקה האמורה.

אפנה לדבריו של כב' הנשיא בדימוס, השופט א. ברק ב-ע"פ 384/80 מדינת ישראל נ' לוי דוד בן-ברוך, פ"ד לה(1) 589:

"....אך כידוע, על ידיעתו של אדם - כמו גם על התנהגותו - ניתן ללמוד לא רק מתוך ראיות ישירות, אלא גם מתוך הנסיבות הכוללות של העניין, העשויות ליצור הנחה בדבר אותה ידיעה או התנהגות. עצמתה של הנחה זו תלויה ב"משקלה הסגולי של מערכת הנסיבות" (כלשונו של חברי הנכבד, השופט שמגר בע"פ 15/78 [1]), בעמ' 80). במקום שמשקלה של הנחה זו הוא נכבד, והריהי משכנעת מעל לכל ספק סביר, עשויה אותה הנחה להגיע למידה הדרושה לגיבושה של אחריות פלילית. כמובן, הנחה זו, שאינה אלא פרי ההיגיון וניסיון החיים, ניתנת לסתירה. אין מרשיעים אדם

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

על יסוד מחשבה שלילית שעשויה להיות לו, אלא אך על יסוד מחשבה פלילית שיש לו. על-כן, רשאי נאשם להביא ראיות או ליתן הסברים, שיש בהם להראות, כי ההנחה ההגיונית אינה הגיונית כלל ועיקר או כי עצמתה של ההנחה, לאור הסבריו, אין בכוחה לקיים את מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי. אך במקום שהנאשם לא הרים נטל טקטי זה, ולא הביא ראיות או לא נתן הסברים המניחים את הדעת, הופכת ההנחה למציאות. שוב אין אנו אומרים, כי יש להניח, או כי לכאורה ניתן לומר, כי הנאשם התנהג התנהגות פלונית, והיה בעל מחשבה אלמונית, אלא אנו אומרים, כי הוכח, במידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי, כי אכן הנאשם התנהג התנהגות פלונית, והיה בעל מחשבה פלילית אלמונית. מה שהחל כהנחה לכאורית הופך להנחה מוחלטת, דהיינו למציאות עובדתית - התנהגותית או מחשבתית."

בעדותו, מודה הנאשם, כי ראה את הסכין ואחז בה, ומכאן ניתן ללמוד על מודעותו למעשיו ולנסיבות האירוע. מיקום הדקירה, והפגיעה הקשה שנגרמה למתלוננת בעטיה של הדקירה, מצביעים על כך שהנאשם היה מודע לאפשרות לגרימת התוצאה.

במישור החפצי, אזכיר כי עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, היא עבירה תוצאתית, שאינה דורשת כוונה, ודי בה בהוכחת פזיזות מסוג קלות-דעת.

כאמור כבר לעיל, הוכח יסוד נפשי של קלות-דעת אצל הנאשם, הואיל והוא לקח סיכון בלתי-סביר - נטילת סכין והנפתה לכיוונה של המתלוננת שצעדה אליו, לטענתו, בצעדים מהירים, לאפשרות לגרימת התוצאה – דקירה, מתוך תקווה שתוצאה זו לא תקרה.

אפנה לדבריה של כב' השופטת ע. ארבל ב-ע"פ 371/08 מדינת ישראל נ' ביטאו (27.10.2008):

"צירוף סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק, לעומת זאת, יוצר עבירה תוצאתית, אשר מרבית רכיביה העובדתיים (ההתנהגות, התוצאה וחלק מן הנסיבות), קבועים בסעיף 333, ואילו סעיף 335 מוסיף לה נסיבה מחמירה שעניינה נשיאת נשק. לשם התקיימותה של עבירה זו נדרש כי תיגרם חבלה חמורה בפועל, כאשר מבחינת היסוד הנפשי- די בקיומה של מודעות בפועל לכל רכיבי היסוד העובדתי: לטיב הפיזי של ההתנהגות, להתקיימותן של הנסיבות ולאפשרות גרימתה של התוצאה. בהתייחס לתוצאה מסתפקת עבירה זו ביחס חפצי מסוג פזיזות ואין צורך ביחס של כוונה".

עוד אדגיש, כי פסיקה עקבית וארוכת-שנים של בית המשפט העליון קובעת, כי אין די בהשערות שמעלה נאשם כדי להקים ספק סביר, וזאת במיוחד כאשר המאשימה מציגה תשתית ראייתית מוצקה למעורבות הנאשם במיוחס לו בכתב-האישום.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

אפנה לדבריו של השופט ש. חשין ז"ל ב- ע"פ 134/52 הרסון נגד היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ז 39, בפסקה 5 לחוות דעתו של השופט חשין

"בית המשפט הזה כבר הטעים מספר פעמים, כי נאשם שהובא נגדו חומר הוכחות מספיק כדי הרשעה, לא די לו לספר סיפור בעלמא או להעלות גירסת סתם, אשר לכאורה אינם מתיישבים עם מציאותם של יסודות האשמה. כדי לשים לאל את התקפת הקטיגוריה, על הנאשם להסתתר מאחורי קו הגנה ממשי ריאלי, המתקבל על הדעת, ואינו פרי דמיון בלבד. אם בית המשפט הדן בדבר אינו מאמין בנכונות סיפורו של הנאשם, ואינו רואה בכלל חומר הראיות יסוד ושורש לגירסה אשר הוא מעלה, אין מחוייב להעדיף את הגירסה נטולת השורשים על הגירסה הבנויה על יסודות איתנים ושלא נתערערה אף מכוח הספק, רק משום ש"ייתכן" ו"אפשרי הדבר" ו"לא מן הנמנע הוא" שהגירסה הראשונה התלויה על בלימה, נכונה היא..." (ההדגשה אינה במקור).

וכן ר' בע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, בעמ' 651; ובע"פ 3239/14 נור אלדין חמאיסה נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 08.11.2016).

סבורני, כי בענייננו, קבלת הטענה, לפיה אפשר שהמתלוננת פסעה הישר אל תוך הסכין, בה אחז הנאשם בצמוד לגופו, מבלי כל תזוזה, היא למצער בבחינת התבססות על "הייתכן" ו"האפשרי", שלא לומר, ה-"לא ייתכן" וה-"לא אפשרי".

מכל האמור לעיל סבורני, וכך אני קובע, כי הוכחה אשמתו של הנאשם עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) + (א) 1 לחוק העונשין, מעבר לספק סביר, ולפיכך אני מרשיעו בעבירה זו.

78. כעת, משדנתי והכרעתי בשאלת התקיימות יסודותיהן של שלוש העבירות בהן מואשם הנאשם בכתב-האישום: עבירת האיומים, עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, ועבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, זיכיתי את הנאשם מן העבירה הראשונה, והרשעתי את הנאשם בשתי העבירות האחרונות, אפנה לבחון את טענתו החלופית של הנאשם האם בנסיבות שבענייננו, חלים התנאים להתקיימותה של ההגנה-העצמית.

הרציונל המצוי בביסוס טענת ההגנה-העצמית, נטוע בסוגיות האשמה והבחירה החופשית של אדם, עת מצוי הוא באירוע של הגנה-עצמית.

אפנה לדבריו של המלומד, פרופ' ג. הלוי, בספרו "תורת דיני העונשין", כרך ג, עמ' 366 (להלן: "פרופ' הלוי")

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

"הרעיון הכללי העומד בבסיס סייג ההגנה-העצמית היא החזקה, כי אדם הנתון באירוע של הגנה-עצמית, אינו מסוגל לגבש את האשם הנדרש בפלילים, כדי שהתנהגותו תיחשב כעבריינית. התפישה הכוללת היא, כי אדם הנתון באירוע של הגנה-עצמית, ובעקבות כך אינו מסוגל לגבש את האשם הנדרש בפלילים כדי שהתנהגותו תיחשב כעבריינית, אינו מסוגל לבחור בחירה חופשית בין ביצועה של העבירה ובין הימנעות מביצועה, על כן אין הצדקה להטיל על אדם זה אחריות פלילית בגין התנהגותו. עם זאת, קיימת חשיבות מכרעת לסיבת הימצאותו של האדם הספציפי באותו אירוע של הגנה-עצמית..."

לא בכדי קבע המחוקק בחוק העונשין, תנאים להתקיימותה של הגנה-עצמית, ולא בכדי מקבלת טענה זו יריעה רחבה בפסיקות בית המשפט העליון.

סעיף 34 לחוק העונשין מורנו :

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא להתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

ובהמשך סעיף 34טז מוסיף :

"הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".

סעיף 34 לחוק העונשין, אשר עוסק בנטל ההוכחה, קובע כי :

"מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית".

לצד הוראה זו, מורה סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין :

"התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג".

ב-ע"פ 5184/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 63, 03.08.2016 קבע כב' השופט (בדימוס) א. שהם :

"עינינו הרואות, כי נקודת המוצא הינה, שמעשה המקים עבירה פלילית בוצע בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית. נאשם הטוען כי חל סייג זה או אחר בעניינו, עליו הנטל המשני להביא ראיות בדבר קיומו של הסייג, או אז חוזר נטל ההוכחה העיקרי אל התביעה להסיר כל ספק בדבר קיומו של הסייג, ומשהוסר, יורשע הנאשם בעבירה המיוחסת לו"

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

בענייננו טוען הנאשם, כי עמד בנטל השכנוע והוכיח את התקיימות יסודות ההגנה-העצמית. לחלופין, טוען הנאשם, כי למצער הוכיח קיומו של ספק סביר בדבר התקיימות הסייג – ספק, שלטענתו, לא הוסר על-ידי המאשימה.

ב-ע"פ 4191/05 אלטגאז נ' מדינת ישראל 25.10.2006, עמדה השופטת ע. ארבל על התנאים הדרושים לתחולתו של סייג ההגנה העצמית:

"שישה הם התנאים שבהתקיימם עומדת לנאשם ההגנה העצמית, כפי שהוגדרו בחוק, ופורשו בפסיקה ובספרות. הראשון הוא תנאי התקיפה שלא כדין. השני הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות הוא קיומה של "סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו". על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא [...] התנאי השלישי הוא תנאי המידיות. לפי לשון החוק, נדרש כי מעשה ההתגוננות היה "דרוש באופן מיידי" על מנת להדוף את התקיפה. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה, על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה [...] התנאי הרביעי הינו שהאדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה, וכלשון החוק "...הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים". התנאי החמישי הוא תנאי הנחיצות. [...] התנאי השישי הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה."

בענייננו, נטילת המנורה על-ידי המתלוננת, והודאתה, כי צעדה לעברו של הנאשם על-מנת לפגוע בו, מקימים את התנאי הראשון. דומה, כי בענייננו, אף מתקיים התנאי השני, לפיו הייתה סכנה מוחשית בעלת הסתברות גבוהה שתתממש לפגיעה בנאשם על-ידי המנורה, ואין נפקא מינה, אם המתלוננת פגעה בראשו של הנאשם, אם לאו.

בסוגיה זו, אציין, כי בעוד המאשימה טוענת, כי המתלוננת לא פגעה באמצעות המנורה בנאשם, טוען הנאשם, כי המתלוננת חבטה בראשו, וכי ראשו התנפח בעקבות חבטה זו. גם בסוגיה זו, דומה, כי גרסתו של הנאשם, לפיה הוא נפגע בחלק האחורי של ראשו מן המנורה אותה הטיחה המתלוננת בראשו, כפי שאף סיפר לעצירים ג' ס' וכ' א', אשר שהו יחד עימו בתא המעצר, פתלתלה ולא עקבית.

אדגיש, כי אף אין כל ראייה לדבריו, לפיהם הוא ביקש מאחד מאנשי שירות בתי הסוהר, לטפל בפציעה בראשו, והלה עשה לו הדבקה. מנגד, חזרה המתלוננת בשחזור מיום 06.01.2020, מספר פעמים **"זוכרת שהנחתי את המנורה"**.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

לפיכך, אני קובע, כי המתלוננת הניחה את המנורה, אותה נטלה על-מנת להכות את הנאשם לפני שפגעה בו, ואין בעובדה, כי אימו של הנאשם, גב' א' ב', מסרה לידי משטרת ישראל, מספר ימים לאחר האירוע מושא כתב-האישום את המנורה שבורה, כדי לשנות מן המסקנה האמורה.

התנאים הנוספים לבחינת טענת ההגנה-העצמית נטועים בשאלה האם היה מעשה ההתגוננות דרוש באופן מיידי, וכן האם פנה המתגונן לשימוש בכוח רק עת נוכח, כי לא ניתן להדוף את התוקף באמצעות חלופות אחרות, פוגעניות פחות.

אפנה לדבריו של כב' המשנה לנשיאה (בדימוס), השופט א. רובינשטיין ב- ע"פ 4082/08 גורביץ' נ' מדינת ישראל 13.01.2011, פסקה י :

"נשוב לתנאי ההגנה העצמית: ברי, כי היות התקיפה שלא כדין היא בחינת פשיטא; וכי על הסכנה להיות מוחשית לא "ערטילאית או רחוקה, כי אם סכנה מוחשית שקיימת הסתברות גבוהה שתתממש" (עניין זלנצקי פסקה 15(ד) - השופטת ארבל). אך בהיות הסכנה עניין "קונקרטי... ממשי" (כהגדרת "מוחשי" במלון אבן שושן לשנות האלפיים) אין די - מעשה ההגנה העצמית צריך להיות "דרוש". דרוש משמעו, כי מעלה הטענה "פנה לשימוש בכוח רק משנוכח כי לא ניתן היה להדוף את התוקף באמצעות שימוש בחלופות אחרות, פחות פוגעניות, כגון פניה לרשויות השלטון או נסיגה" (פרשת קליינר, עמוד 90 - השופט לוי). אכן נושא הנסיגה אינו פשוט (ראו רבין וואקי שם, 717-720), אך ברי כי על הנחיצות להיות מיידי, כלומר, על פני ציר הזמן היה הכרח לפעול באותה נקודה, שכן אחרת היתה הסכנה מתממשת (לשאלה המורכבת של "מכה מקדימה" ראו סנג'רו עמודים 11-102)".

סבורני, כי בענייננו, גם אם התקיים תנאי המיידיות, לא התקיים תנאי הנחיצות, ואין בידי לקבל את טענת הנאשם, לפיה לא הייתה לו כל דרך אחרת לפעול, הואיל והוא היה במטבח צר מימדים, ללא מפלט, עת המתלוננת אחזה **"בכלי עשוי מתכת ואבן"** (סעיף 68 לסיכומיו של הנאשם), וצעדה לעברו במהירות.

ניתן לחשוב על מספר חלופות פוגעניות פחות, מלאחזו בסכין ולהניפה לכיוונה של המתלוננת, לרבות יציאה מהירה מן המקום, צעקה, או התגוננות באמצעות הידיים.

לעניין זה אציין, כי מעדותו של הנאשם, מיום 01.12.2020, עולה, כי בעת האירוע, הוא לא ידע שהמתלוננת אחזה **"בכלי עשוי מתכת ואבן"**, אלא לטענתו: **"ואני קולט**

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

את ע' בדרך אליי כבר עם משהו כבד ביד. לא שמתי לב מה זה היה, לא ראיתי, רק בדיעבד הבנתי שזאת מנורה, מה שהציגו לי פה". (עמ' 24 לפרוט', שו' 21-23).

ראשית, יש לתמוה, כיצד ידע הנאשם, כי מדובר היה בכלי כבד? ושנית, דומני, כי למשמע תיאור זה, מקבלת הקביעה, כי לא התקיים תנאי הנחיצות, משנה תוקף.

אף מבחינת הנחיצות הכמותית, היה על הנאשם להפעיל כוח במידה פחותה מזו שהופעלה, בדרך של התנגדות פיזית למעשיה של המתלוננת, חלף נעיצתה של סכין בבטנה, מקל וחומר נוכח יחסי הכוחות בין המתלוננת לבין הנאשם.

ר' עדותו של הנאשם מיום 01.12.2020, עמ' 35 לפרוט', שו' 5-11 :

"ש: ובפועל מה העבודה, זאת עבודה פיזית?

ת: פיזית כן, להתקין את הקונסטרוקציות ואת הפנאלים על גגות ספת, גגות

אזכורית, גגות פנאלים מוקצף, מבודד.

ש: אז אתה באותה תקופה היית עושה עבודה פיזית במשך שעות ארוכות, 15

שעות אמרת?

ת: כן, כן.

ש: וע' באותה תקופה הייתה בבית, וטיפול בתינוקת".

לשאלת ב"כ הנאשם בסעיף 71 לסיכומיו: " **האם יכל הנאשם להדוף את תקיפתה של ע' – במנורת הלילה כשהיא מגיעה בריצה והמנורה מורמת בידיה לשם הטחה בראשו – ללא עשיית שימוש בסכין!!!**" (כך במקור).

תשובתי החד-משמעית היא **כן**.

כן יכול היה הנאשם להדוף את המתלוננת, **וכן** יכול היה לעשות זאת ללא שימוש בסכין.

תנאי המידתיות, משמע היחס בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לבין הנזק הצפוי מן התקיפה אף הוא לא מתקיים בענייננו. סבורני, כי הנאשם חרג מן הסבירות והמידתיות, שעה שדקר את המתלוננת באזור חיוני בגופה, ותוצאות הדקירה מוכיחות זאת כאלף עדים.

עוד ובנוסף, אזכיר, על אף שאיני מקבל כאמור לעיל, את גרסתו של הנאשם, כי הוא טוען, כי כתוצאה מן המכה שקיבל מן המנורה, התנפח חלק זה של ראשו, לעומת זאת, ברי, כי מצבה של המתלוננת לאחר הדקירה גרוע לאין שיעור.

יפים לענייננו דבריה של כב' השופטת ד. ברק-ארז **בעניין שימשילשווילי**, פסקה 35 :

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

"בעוברנו לבחון את תנאי הסבירות, העולה מסעיף 34טז לחוק העונשין, יש לשקול את חומרת הסכנה הכרוכה בתקיפה אל מול מידת הכוח שהפעיל המותקף (עניין קליינר, בעמ' 91; עניין פלוני, בפסקה 8). כפי שקבע בית המשפט המחוזי, אף תנאי זה לא מתקיים בנסיבות העניין. בהתחשב במצבו הפיזי של המתלונן ובעובדה שהיה "חמוש" בקב אלומיניום בלבד, פעולותיו יצרו סכנה מזערית למערער, אם בכלל. לעומת זאת, הפעולה שבה נקט המערער – נעיצת סכין בבטנו של המתלונן – משקפת אלימות ברמה גבוהה מאוד ויש בה ממד קטלני (ראו גם: ע"פ 8711/09 יאסין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 14 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (28.6.2010) (להלן: עניין יאסין); ע"פ 4705/11 פרץ נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 36 (29.6.2014)). עוד יצוין, כי בעת בחינת הסבירות יש ככלל לשים דגש על עצם השימוש בכוח המגן עצמו, ולא לתוצאה שנגרמה כתוצאה מהפעלת כוח זה (סנג'רו, בעמ' 211). דברים אלה יפים לענייננו, בשים לב לכך שדקירת סכין בבטנו של אדם עשויה לגרום לנזקים חמורים עוד יותר מאלה שנגרמו למתלונן, ואף חלילה למוות". (ההדגשה אינה במקור).

לבסוף, סבורני, כי אף התנאי לפיו, האדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה, וכלשון החוק "...הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים", לא מתקיים בענייננו, ואבאר:

תנאי זה מבוסס על כך, שאין לדון בטענת ההגנה-העצמית במנותק מן האירועים שקדמו למעמד שבו נאלץ הנאשם לפעול לשם התגוננות.

וכדבריו של פרופ' הלוי, עמ' 404: "...די בכך שהפרט יכול היה לצפות את התגבשותם של תנאי היווצרות התקיפה הבלתי-חוקית."

בענייננו, וכפי שפירטתי באריכות בפסקה 66 לעיל, האירוע מושא כתב-האישום, מורכב משלוש מערכות, שהן בבחינת "כלים-שלובים", ולא ניתן להכריע בהתקיימות התנאי מבלי לבחון את השתלשלות האירועים.

המתלוננת והנאשם החלו בוויכוח בערבו של האירוע, וויכוח שנמשך אל תוך הלילה והפסיק עת פרשו בני-הזוג לשינה. מיד כאשר התעוררו בבוקרו של האירוע, המשיך הוויכוח, ובמהלכו, כאמור לעיל, סטר הנאשם למתלוננת ושפך עליה מים. בשחזור מיום 06.01.2020 אמרה המתלוננת, שהיא הייתה "נסערת מהמריבה ומהסטירה", ולכן נטלה את המנורה על-מנת לפגוע בנאשם, ולפיכך, ברי, כי הנאשם היה זה שהפך את הוויכוח המילולי לאירוע פיזי.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

אין בידי לקבל את טענת הנאשם, כי הוא לא יכול היה לצפות את התגבשותם של תנאי היווצרות התקיפה הבלתי-חוקית של המתלוננת, וזאת הן נוכח טענותיו שלו עצמו, כי המתלוננת היא "אישה שדרך האלימות לפתרון סכסוכים אינה זרה לה" (סעיף 12 לסיכומיו של הנאשם), והן בשים-לב לדבריו בעדותו מיום 01.12.2020, עמ' 39 לפרוט', שו' 3-1, לפיהם:

"יש לי ניסיון איתה מהעבר. היה בינינו ויכוח היא שטפה כלים, אני התקדמתי לכיוון החדר, והופ, מחבת שפשפה לי את האוזן. קרה לך משהו אז באותו יום ע'?"

זאת ועוד, סבורני, כי לאור דבריו של הנאשם עצמו, לפיהם המתלוננת היא אם מסורה ואחראית, היה עליו לצפות, שהמתלוננת תסיים להאכיל את התינוקת, ותניח אותה במיטה, לפני כל פעילות אחרת.

אפנה לעדותו של הנאשם, מיום 01.12.2020, עמ' 23 לפרוט', שו' 13-16:

"אני מתעורר מהבכי של הילדה ואני רואה אותה בוכה ועל ידה בקבוק שתייה, כאילו הבקבוק אוכל שלה. ואני לא מבין כל כך מה הסיטואציה כי אני מחפש את ע', אני לא רואה את ע', ע' היא אימא מסורה היא בחיים לא תעזוב את הילדה ככה. ובגלל זה כאילו היה לי קשה להבין איפה היא...." (ההדגשה אינה במקור).

בנוסף, אף אין בידי לקבל את טענות הנאשם, ולפיהן המתלוננת הפרה את "כללי המשחק", הואיל והיא ראתה, כי הנאשם נסוג מן העימות, ובכל-זאת בחרה, בפרק זמן לא קצר, לנקוט באלימות כלפיו, ולפיכך נאלץ הנאשם להתגונן. ואף לא את הטענה, כי בעקבות העובדה שהמתלוננת המשיכה להאכיל את התינוקת, הניחה אותה במיטה, ורק אז נטלה את המנורה, מתנתק הקשר בין הסטירה לבין מעשיה של המתלוננת.

בעניינינו, וכאמור כבר לעיל, האירוע החל בוויכוח בין המתלוננת לבין הנאשם במועדון והסתיים בדקירתה של המתלוננת. במהלך האירוע גובה הלהבות השתנה פעמים רבות, ואף היו מספר הפוגות, אשר ברי, כי לא העידו על נסיגה של מי מן הצדדים מהעימות.

"כללי המשחק" אכן השתנו, אולם היה זה הנאשם, אשר שינה אותם.

בפעם הראשונה, שינה הנאשם את ה"כללים" עת הוא סטר על פניה של המתלוננת ושפך עליה מים, בעודה יושבת על כיסא בפינת-האוכל, ומאכילה את התינוקת של בני-הזוג. הפעם השנייה בה שינה הנאשם את ה"כללים", והפעם לתמיד, הייתה עת אחז הנאשם בסכין והניפה קדימה לכיוונה של המתלוננת.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 34576-01-20 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

יתרה מכך, סבורני, כי שקריו של הנאשם, וגרסאותיו המתפתחות מרגע הדקירה ועד לעדותו בבית המשפט, מצביעים על כך שהוא היה מודע להיעדר הצדקה לדקירה לצרכי התגוננות. נוכח כל האמור לעיל, אין בידי לקבל את טענת הנאשם, כי בנסיבות העניין שבפנינו, הוא עמד בנטל השכנוע, והוכיח את התקיימות יסודות ההגנה-העצמית. עוד ובנוסף, אין בידי אף לקבל את טענתו החלופית של הנאשם, לפיה הוא הוכיח קיומו של ספק סביר בדבר התקיימות הסייג. ואני קובע, כי לא התקיימו התנאים שנקבעו בחוק ובפסיקת בית המשפט העליון להגנה-עצמית.

79. כעת, ומשקבעתי, כאמור לעיל, שלא מתקיימים בענייניו התנאים לקיומה של טענת ההגנה-העצמית, אפנה לבחון את טענות הנאשם בדבר "מחדלי חקירה חמורים" שפגעו ביכולתו להתגונן.

לטענת הנאשם, לא העידה המאשימה את זוג החברים של המתלוננת ושל הנאשם, שעימם הם יצאו לבילוי משותף בערבו של האירוע שבענייניו, עוד נטען, כי המתלוננת נחקרה שש פעמים, מתוכן רק חקירה אחת הייתה תחת אזהרה.

עוד ובנוסף נטען, כי החוקר, רס"מ טליע בדד לא ידע לומר האם המנורה בה רצתה המתלוננת לפגוע בנאשם היא נשק קר, ואף לא ידע, כי אי-הצלחת עבירת ניסיון, אינה פוגעת במהותה של העבירה. בנוסף נטען, כי העדר חקירה בדבר טענתו של הנאשם להגנה-עצמית, או לכל הפחות החקירה הרשלנית מצדיקה את זיכוי מכתב-האישום.

בחנתי לעומק את טענותיו של ב"כ הנאשם בדבר מחדלי חקירה, ונדרשתי לכל אחת מן הטענות האמורות, בשל חשיבותן הרבה.

אפנה לדבריו של כב' השופט נ. סולברג ב- ע"פ 2840/17 **ניאזוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 79 : 04.09.2018

"היטב ידעתי כי מלאכתם של חוקרי המשטרה אינה קלה כלל ועיקר. העומס רב. עלינו גם להישמר מפני חכמה שלאחר מעשה. ברם, האחריות המוטלת על כתפי החוקרים רבה וכבדה, החלטותיהם במהלך החקירה – אם לעשות, אם לחדול – עשויות להתברר מאוחר יותר כהחלטות הרות גורל.... לא כל פעולת חקירה שאפשר היה לעשותה ולא נעשתה, 'מחדל' יקרא לה. יחד עם זאת, אל לנו לראות את קריאותיהם של הסניגורים 'מחדל-מחדל' כקריאותיו של הרועה 'זאב-זאב'. עלינו להידרש לטענה על מחדל חקירה, ... מחמת אותם עניינים – ועניינינו בכללם – שאין מדובר בהם בקריאת שווא 'מחדל-מחדל'..."

סבורני, כי על אף שברור, כי עדיף שכל חקירה תתקיים, מבלי שיהיה בה כל מחדל, בעניינינו, אין מדובר במחדל מהותי היורד לשורשו של עניין.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

בעיקר סבור אני, כי לא קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות שנגדו, ולפיכך אני קובע, כי אין בטענות אלה כדי להוביל לזיכויו של הנאשם.

אפנה לדבריה של כב' השופטת (בדימוס), ע. ארבל ב-ע"פ 1645/08 פלוני נגד מדינת ישראל (03.09.2009), פסקאות 29-30, שם נקבע כי:

"טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה והאם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו (ראו למשל: ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל (11.5.06) פסקה 35; ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל (4.6.06) פסקה 20 לפסק דינו של השופט לוי). משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראיה הנובע ממחדל זה מיוחס לתביעה ויכול לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר (ע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל (11.4.07) פסקה 29). במילים אחרות, עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין (ראו למשל: ע"פ 6040/05 פלוני נ' מדינת ישראל (9.8.06) פסקה 10).
אכן:

"אף לו נמצאו מחדלי חקירה, אין בעובדה זו כשלעצמה כדי להוביל לזיכויו של המערער. הלכה היא, כי אין מוטלת על התביעה החובה להציג את הראיה הטובה ביותר, ודי כי תציג ראיה מספקת. בסופו של יום, שאלת נפקותם של מחדלי חקירה מוכרעת בהתאם לנסיבות המקרה הפרטניות, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראייתית אשר הונחה לפתחו של בית-המשפט, כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו במידה הנדרשת בפלילים..." (ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל (13.5.09) וההפניות שם). " (שם, פסקה 29).

בהמשך נקבע כי:

"אם כן, מחדלי החקירה אינם עשויים עור אחד. ההתייחסות למחדל חקירה שלא ניתן לרפא את נזקו, את החוסר הראייתי שיצר ואת הפגיעה שבו בהגנת הנאשם, שונה מן ההתייחסות למחדל חקירתי אשר ניתן למזער השפעתו ולצמצמה. אכן, ישנם מחדלי חקירה אשר על אף שכמובן מוטב היה שלא יתרחשו, הם ניתנים לריפוי ושחזור בדרכים שונות, כגון תשאול בחקירה נגדית או זימון לעדות בבית המשפט מטעם ההגנה. ודוק: גם מחדלי חקירה מ' אלה עלולים להסב נזק להגנת הנאשם...יחד עם זאת,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

השלכותיהם של מחדלים מסוג זה תהיינה בדרך כלל פחותות מהשלכותיהם של מחדלי חקירה שכל פעולה שתתבצע בזמן הווה לא תביא לשחזור חומר הראיות שנפגם בעטייהם."

בנוסף אדגיש, כי אין בידי לקבל את טענת הנאשם, לפיה יש לזכותו בשל אכיפה בררנית ולא שוויונית בינו לבין המתלוננת החל משלב החקירה ועד לשלב הגשת כתב-האישום, לרבות בעת סגירת התיק נגדה חרף הודאתה, כי למצער ניסתה לחבול בנאשם בכלי, אשר עשוי להיחשב כנשק קר, ואפרט:

סעיף 64 לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי ניתן לערור על החלטה שלא לחקור או שלא להעמיד לדין, ואף מתווה את הדרכים לעשות כן.

"(א) על החלטה שלא לחקור או שלא להעמיד לדין, משום שנסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות לפתיחה בחקירה או להעמידה לדין, לפי העניין, שלא נמצאו ראיות מספיקות או שנקבע שאין אשמה, רשאי המתלונן לערור כלהלן:

(1) על החלטה שניתנה על ידי גוף חוקר או תובע כאמור בסעיף 12(א)(1)(ב) או (2) – לפני פרקליט מחוז, פרקליט מפרקליטות המדינה שמונה למנהל תחום עררים או פרקליט מפרקליטות המדינה, בדרגה שאינה פחותה מסגן בכיר א' לפרקליט המדינה, שפרקליט המדינה הסמיכו לכך;

(2) על החלטה שניתנה על ידי פרקליט מחוז או פרקליט מפרקליטות המדינה, שלא להעמיד לדין בשל העדר ראיות מספיקות או חוסר אשמה, למעט החלטה בערר לפי פסקה (1) – לפני פרקליט המדינה;

(3) על החלטה שניתנה על ידי פרקליט המדינה או משנהו, שלא להעמיד לדין, למעט החלטה בערר לפי פסקה (2), וכן על החלטה של פרקליט מחוז או פרקליט מפרקליטות המדינה, שלא להעמיד לדין משום שנסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות להעמדה לדין, למעט החלטה בערר לפי פסקה (1) – לפני היועץ המשפטי לממשלה....."

בנוסף, סבור אני, כי בנסיבות עניינינו אין מדובר באכיפה בררנית פסולה הואיל ואין מדובר באכיפה המבדילה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, וההבדלים בין מעשיה של המתלוננת לבין אלה של הנאשם שזורים היטב בהכרעת-הדין.

אפנה לדברי כב' השופט י. זמיר בעניין זקין, פסקה 16:

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 20-01-34576 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

"אכיפה בררנית (באנגלית: selective enforcement) אינה היפוך של אכיפה מלאה. לעתים קרובות אין אכיפה מלאה, ומבחינה מעשית אף לא יכולה להיות אכיפה מלאה, של חוק או תקנות. אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה. כך גם אכיפה מדגמית, שהרי המדינה אינה יכולה להקצות אלא משאבים מוגבלים לאכיפת החוק. כך גם רשויות מינהליות שונות, כמו רשויות מקומיות. לכן רק טבעי וראוי הדבר שהמדינה ורשויות אחרות יקבעו לעצמן מדיניות, ובמידת הצורך והאפשר גם הנחיות כתובות, שיקבעו סדר עדיפות לאכיפת החוק. אכן, מדיניות או הנחיות כאלה צריכות לעמוד במבחנים המקובלים לגבי כל החלטה מינהלית, כגון מבחנים של מטרה כשרה, שיקולים ענייניים, סבירות ועוד. אולם, אם הן עומדות במבחנים אלה, אכיפת החוק על-פי מדיניות או הנחיות כאלה אינה אכיפה פסולה. אכיפה כזאת, אף שהיא אכיפה חלקית, אינה אכיפה בררנית.

....ללא יומרה להציע הגדרה ממצה, אפשר לומר, לצורך עתירה זאת, כי אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. דוגמה מובהקת לאכיפה בררנית היא, בדרך-כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני, ולא לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דת, לאום או מין, או מתוך יחס של עוינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני....." (ההדגשה אינה במקור).

80. נוכח כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מעבירת האיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ומרשיע את הנאשם בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 + (א)335 + (1) (א) לחוק העונשין, וכן מרשיעו בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב) (1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשפ"א, 28 ינואר 2021, במעמד הצדדים

סארי גיוני, שופט